УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ

ЛЮТИЙ
2014
№ 2 (253)

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ РОЗДУМИ: ІСУС І ЗАКХЕЙ
13 стор.

75-ЛІТТЯ О. ВОЛОДИМИРА ПАЛЧИНСЬКОГО, ЧСВВ
35 стор.

НОВА РУБРИКА: "АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ"
46 стор.

СВЯЩЕНИЧІ ТА ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ В ЧЕРВОНОГРАДІ

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК ВАСИЛІЯНСЬКОЇ ОБИТЕЛІ У ЛУЦЬКУ

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК У КИЇВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

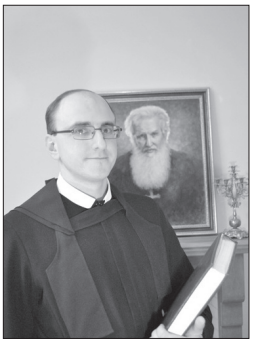

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

ЗУСТРІЧ БОЖОГО І ЛЮДСЬКОГО

Хто з нас ніколи не переживав у житті моменту, коли болем і печаллю сповнювалося серце з приводу розлуки з тим, кого любиш, до кого міцно прикипіла душа, з ким тобі добре і затишно, з тим, хто розумів тебе в тяжкі й радісні хвилини, хто віддавав тобі частинку себе? Жаль, туга та смуток ріже й розриває нас тоді. Ми падаємо духом, втрачаємо смак життя, все стає сірим і немилим…

Яка велика радість наповнює нас тоді, коли ми знову зустрічаємо людину, яку так сильно любимо і яка нам так дорога! З великим прагненням чекаємо миті, коли наші погляди знову зустрінуться. Часом аж привидиться нам постать довгожданої людини, почується її голос, приснiться сон… Подібно, як марив милосердний батько за своїм блудним сином, виглядаючи день за днем у віконце, чи не стоїть, бува, у воротах. Як там йому, чи живий, чи здоровий? До знемоги вичікував він на синове повернення додому, на зустріч із ним. Розлука із улюбленим сином привела не тільки до забуття образи та кривди, заподіяної через гарячу голову та молодечі амбіції сина, але ще більше посилила зв'язки любові та єдності.

Дорогі наші читачі, у лютому ми переживаємо свято Стрітення Господнього. Ця подія має допомогти нам краще зрозуміти, як сильно Бог прагне зустрічі з людиною. Наскільки безмежною є Його божественна любов до нас, настільки великим є це прагнення. Любов не терпить розлуки, хоча навіть у розлуці не згасає! Старець Симеон і пророчиця Анна разом з Марією та Йосифом уособлюють новонароджене людство, яке більше не втікає від Бога, але,бачачи Його світло, йде назустріч Йому, бо розуміє, «як добре з Богом бути».

Саме в цей політично і демографічно нелегкий час, який переживаємо ми з вами, українці, – а з нами цілий світ – треба кожному із нас зрозуміти, що досить втікати, досить бути байдужим і жити лише для себе. Настав час усвідомити своє правдиве призначення та покликання у світі, яке нам подарував Господь: бути разом з Ним. Настав час, і Бог прийшов до нас. Настав час і нам зустрітися із ним. Нехай же сьогодні зустрінеться і Боже, і людське! Настав цей довгожданий час для нас, щоб зустрітися один з одним, забути образи, а злучитися в єдиній родині, Церкві й народі, який носить славне ім'я – «УКРАЇНЦІ»!

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ с. 6

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ с. 7

ПОКРОВИТЕЛЬ – ПРЕПОДОБНИЙ КАСІЯН с. 10

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ с. 11

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ РОЗДУМИ: ІСУС І ЗАКХЕЙ (ЛК. 19, 1 – 10) с. 13

ЗАКОН ЖИТТЯ: БАЧУ МЕТУ – НЕ БАЧУ ПЕРЕШКОД с. 16

БЛАЖЕННІ ЧИСТІ СЕРЦЕМ… с. 19

ГОСПОДЬ БОГ ЛЮБИТЬ НАХАБ… с. 20

МАТИ І ЗНАТИ ЗАПОВІДІ – ЦЕ НЕ ОЗНАЧАЄ, ЩО ТИ ЇХ ДОБРЕ ВИКОНУЄШ с. 24

ПОМИНАЛЬНІ СУБОТИ с. 26

ПОКЛИКАННЯ с. 29

ОДИН ІЗ ЗАСНОВНИКІВ ЄС МОЖЕ СТАТИ СВЯТИМ с. 30

МЕДЖУГОР'Є: «РАПОРТ ПОЗИТИВНИЙ» с. 30

ЯК ПОЗНАЙОМИЛИСЯ БАТЬКИ ВЕНЕДИКТА XVI с. 30

РИМ ОЧІКУЄ 5 МІЛЬЙОНІВ ПАЛОМНИКІВ НА КАНОНІЗАЦІЮ В КВІТНІ с. 31

УПІЙМАЛИ ФАЛЬШИВИХ СВЯЩЕНИКІВ с. 31

с. 37

с. 39

с. 20

ЗА ПОСЕРЕДНИЦТВОМ ЙОАНА XXIII СТАЛОСЯ БАГАТО ЧУДЕС с. 31

«УКРИТА ФІАЛКА» БОЖОЇ ЛЮБОВІ с. 32

ЮВІЛЕЙ 75-ЛІТТЯ ОТЦЯ ВОЛОДИМИРА ПАЛЧИНСЬКОГО, ЧСВВ с. 35

ВАСИЛІЯНСЬКІ СВЯЧЕННЯ с. 37

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК ВАСИЛІЯНСЬКОЇ ОБИТЕЛІ У ЛУЦЬКУ с. 39

БРАТИ-ІСПОВІДНИКИ ЗАКАРПАТТЯ с. 40

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: СТРАЖДАННЯ З ХРИСТОМ – ЦЕ ДЖЕРЕЛО ДУШЕВНОГО МИРУ с. 46

КРОСВОРД с. 50

с. 13

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА
На обкладинці – Образ Стрітення ГНІХ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
URL: www.misionar.info

Підписано до друку 26.01.2014 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2014

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

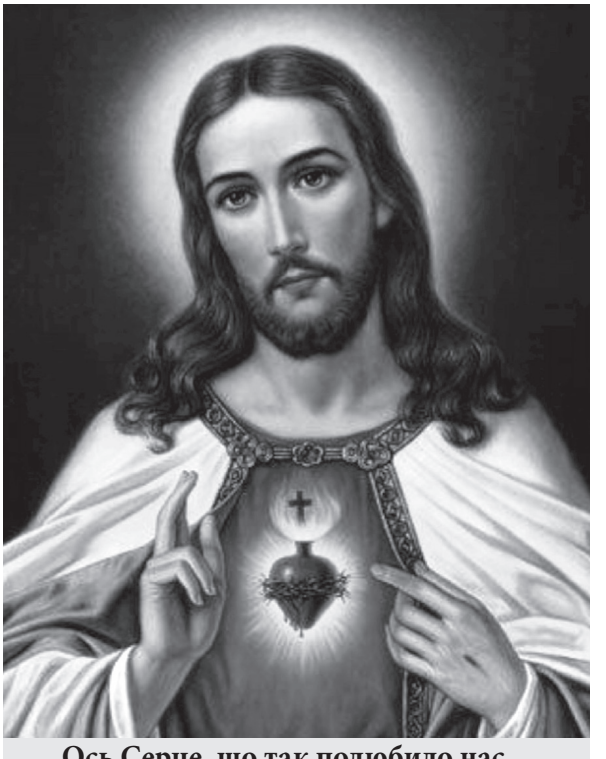

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на лютий

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб мудрість і досвід похилих віком людей цінували в Церкві.

МІСІЙНИЙ: Щоб священики, ченці і миряни великодушно співпрацювали в місії євангелізації.

МІСЦЕВИЙ: Щоб державна влада в Україні здійснювала реальні кроки для подолання безробіття та зменшення соціальної нерівності.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на березень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: Щоб у всіх культурах поважали права і гідність жінки

Кожна жінка на землі хоче бути щасливою й досягти чогось у житті. Апостольське повчання Івана Павла ІІ «Покликання і гідність жінки» показує світу чоловіків особливу роль жінки. З Божого задуму материнство і призначення жінок було введене в порядок Союзу, який Бог уклав з людиною в Ісусі Христі. І відтоді щоразу, скільки разів материнство жінки повторюється в людській історії на землі, залишається воно вже назавжди щодо союзу, що його Бог встановив з людським родом за посередництвом материнства Богородиці. Материнство жінки, з погляду історії буття кожної людини, є першим порогом, подолання якого зумовлює також «виявлення синів Божих» (див. Рим. 8, 19).

«Журба жінці, коли вона народжує, бо година її вибила; а вродить дитятко, – з радощів, що людина на світ народилася, вже й памяті про болі нема!» (Ів. 16, 21). Христові слова стосуються насамперед «болів родження», які становлять частину спадщини первородного гріха. Одночасно ж вказують на зв'язок материнства жінки з пасхальним Таїнством. Бо в цьому таїнстві міститься також страждання Матері під Хрестом, Матері, яка через віру бере участь у вражаючому таїнстві «самовинищення» власного Сина. «Це, можливо, найглибша в людській історії «кеноза» віри» (Апостольський лист Івана Павла ІІ «Про гідність і покликання жінки», 40).

Думаючи про ту Матір, якій «меч прошиє душу» (див. Лк. 2, 35), бачимо усіх знедолених жінок у світі, що страждають фізично, чи морально. Причина страждання полягає у властивій жінці вразливості, хоч часто вона витриваліша під час страждання від чоловіка. Важко назвати всі ці страждання на ймення: можна згадати про материнську журбу про дітей, зокрема, коли захворіють або зійдуть на злі дороги; смерть найближчих осіб; самотність матерів, яких забули дорослі діти, або вдів; страждання жінок, що самотньо ведуть боротьбу за існування; жінок, скривджених або використаних. Є, нарешті, також страждання совісті з причини гріха, який вразив людську гідність жінки або матері; рани сумління, що легко не гояться. І з тими стражданнями треба стати під Христовий Хрест.

Жінка, яка родить, зазнає болю, але тут же переживає і радість – «бо людина на світ народилася». І ця радість пов'язана з пасхальним таїнством, тобто це та радість, що буде сповіщена апостолам у день Воскресіння Христового: «Оце й ви нині в журбі» (ці слова були промовлені перед Розп'яттям); «Але я вас знову побачу, і зрадіє ваше серце, і ніхто ваших радощів від вас не відбере» (Ів. 16, 22-23).

Через призму апостольського повчання розуміємо, як у часи Христа ставилися до жінок і як змінилося ставлення до них протягом віків завдяки поширенню християнства. Христос показав світові, що кожна жінка має гідність і має право на людське співчуття. Всі проблеми, життєві страждання жінка у змозі пережити. І залишитися жінкою, якщо може фізично опертися на сильне плече чоловіка, брата чи батька і якщо держава гарантує дотримання її прав. Такі основні складові зводять «будинок комфортного життя», в якому може спокійно і щасливою почуватися кожна жінка. ■

Місійний: Щоб молоді люди відповідали на поклик Господа присвятити своє життя проголошенню Євангелія

Життєвий вибір і покликання – важливий крок кожної людини Про свої особисті переживання на дорозі служіння Богові розповідає Папа Франциск. Святіший Отець вперше відчув покликання до священства у віці 17 років. Було 21 вересня, і Хорхе Берґольо, як і інші молоді люди, поспішав відзначити зі своїми друзями День студента. Будучи хорошим, практикуючим католиком, він вирішив по дорозі заглянути в храм. Тут він зустрів священика, якого не знав раніше і який справив на нього велике враження. Майбутній Папа запитав його про можливість висповідатися. Пізніше він розповів, що ця сповідь не була схожа на інші – це була зустріч, яка зміцнила його віру і дозволила зрозуміти покликання. Залишивши сповідальню, Хорхе Берґольо не пішов на зустріч з друзями, а попрямував додому з твердим переконанням: він хотів і мав стати священиком. «Зі мною трапилася дивна річ під час сповіді. Я не знаю, що це було таке, але це змінило моє життя», – поділився він і додав, що під час сповіді був дуже здивований і вражений: він зрозумів, що хтось його чекав. «Відтоді Бог для мене – це той, хто випереджає. Ти Його шукаєш, але він знаходить тебе першим. Ти хочеш Його зустріти, але Він перший виходить тобі назустріч», – говорив Хорхе Берґольо, вже будучи архієпископом Буенос-Айреса. Він підкреслив, що відповісти на покликання його підштовхнуло НЕ враження від цієї зустрічі, але милосердний спосіб, яким Бог його кликав, спосіб, який з роками перемінився на джерело натхнення для його служіння. Слова «милосердя» і «вибір» стали його єпископським, а пізніше папським девізом.

Перш ніж Хорхе вступив до семінарії, минуло чотири роки. Він продовжував працювати в хімічній лабораторії, не кажучи нікому про своє рішення. У цей час захоплювався також політикою і читав деякі місцеві комуністичні журнали, хоча ніколи не був комуністом. Берґольо розповів, що в цей період навчився жити на самоті, а коли досяг 21-річного віку вирішив вступити до семінарії. «Чесно кажучи, я не мав ясної ідеї куди йти. Але в чому не мав сумнівів – то це в моєму покликанні», – ділився кардинал.

Ставши семінаристом в Буенос-Айресі, він вступив у Товариство Ісуса. Майбутній Папа зізнався, що був вражений перебуванням єзуїтів у «перших рядах» Церкви, якщо користуватися військовою термінологією, а також їх слухняністю, дисципліною і місіонерським характером ордена. На початку він навіть намагався поїхати на місію до Японії, але не отримав дозволу через проблеми зі здоров'ям. «Тут є люди, які були б «звільнені» від мене, якби мені дозволили поїхати туди», – жартував колишній архієпископ Буенос-Айреса.

Ще до вступу в семінарію Хорхе вирішив розповісти про своє рішення батькові. «Я був упевнений, що батько зрозуміє мене краще. Його мати була дуже побожною і він успадкував від неї цю релігійність, тому він прийняв новину позитивно. Мати, навпаки, бачила в цьому втрату», – говорив майбутній Папа. Хоча мама Хорхе також була релігійною, практикуючою католичкою, але думала, що рішення сина занадто поспішне, тому не підтримувала його. Вона не проводжала сина в семінарію і ніколи не відвідувала його там. Вони зустрічалися, коли він сам приїжджав додому. Тільки під час священичого рукоположення вона опустилася на коліна і попросила благословення.

Одного разу мати майбутнього Папи сказала: «Будь ласка, не забувай, що двері будинку завжди відкриті і ніхто не буде проти, якщо ти вирішиш повернутися назад». Хорхе Берґольо зазначав, що це стало для нього

хорошим уроком, як треба ставитися до людей, які стоять перед обличчям прийняття важливого в їх житті рішення. Через 60 років після тих подій, увагу мільйонів людей у світі звернено на людину, яка сьогодні займає Престол Святого Петра. Крім навчання, яким він ділиться, повчальним і дорогоцінним є також і його життєвий досвід. Можливо, знайомство і спілкування з Папою з приводу його маленького свята, стане також зміцненням для тих, хто вибрав подібний шлях у житті чи збирається стати на нього. ■

Місцевий: Щоб в Україні була заборонена пропаганда алкоголю, а також за навернення хворих на алкоголізм

Спокусити людину алкоголем – найпростіший спосіб збити її зі шляху самовдосконалення і запустити процес деградації як окремої особистості, так і всього суспільства. Статистика каже, що від алкоголізму в Україні щороку помирає близько 40 тисяч людей. У 25% випадків це алкогольне отруєння (передозування та алкогольні напої підпільного виготовлення). Ще чверть – це серцеві напади від непомірного споживання. А ще половина – інші захворювання, нещасні випадки, пов'язані з вживанням алкоголю. Крім того, фіксують 25-30% випадків патології новонароджених, причиною яких є вживання алкоголю батьками. За статистикою МОЗ українські показники дитячого алкоголізму займають перше місце у світі: 40% дітей у віці від 14 до 18 років у нашій країні залежні від алкоголю. З кожним роком алкоголізм в Україні молодшає. Якщо алкоголем починають зловживати раніше, і захворювання розвивається раніше. Це пояснюється тим, що слабоалкогольні напої в Україні зараз вважаються престижними і безпечними. А ще коли пропагують, наприклад, пиво, яке асоціюється із футболом – ніби це модно…

В книзі «Автентичне щастя» Мартін Селігман описує ввесь механізм узалежнення людини. Згідно з думкою автора, все починається від бажання відчути приємність. Якщо ми будемо зосереджувати своє життя на пошуку приємності, на нас чекатиме величезна кількість пасток. Перша – звикання – полягає в тому, що коли ми часто віддаємось тій самій приємності, вона перестає бути приємною. Це стосується будь-чого. Наприклад, якщо перша кулька морозива ідеально смакує, то наступна – вже дещо менше, а після двадцятої може й знудити. Звикання стає причиною того, що особа, залежна від якоїсь приємності, починає шукати щораз більших вражень. Таке, зокрема, можна спостерігати в осіб, залежних від порнографії. Вони прагнуть переглядати найновіші фільми, фотографії, а згодом починають шукати якихось специфічних сексуальних пригод.

Другою пасткою є покладання відчуття втіхи в основу свого життя. Але чимало з таких «втіх» мають негативні наслідки. Людина потрапляє в пастку залежності тоді, коли кожну наступну дозу вживає не тому, що це приносить втіху, а для того, щоб ліквідувати дискомфорт, втамувати відчуття «голоду». Стати залежним можна від будь-чого: від якогось напою, того чи іншого виду печива, стилю одягу, книг, музики… Селігман дає пораду щодо того, як розпізнати в себе прояви залежності. Для початку варто протягом кількох днів (тиждень) вести щоденник, в якому записуємо те, що ми робили впродовж дня і що нам приносило задоволення. Згодом аналізуємо щоденник, передусім звертаючи увагу на ті пункти, які почали з'являтися щоденно (а може навіть кілька разів на день). Далі необхідно зробити великі перерви між

тими ситуаціями, які приносили нам задоволення. Якщо бажання відчути задоволення внаслідок цього зменшиться або навіть стане огидним, то в такому разі маємо справу із залежністю, а не із задоволенням. Наприклад, в списку моїх щоденних задоволень може бути ранкова кава. Аналогічно з кавою можна провести багато паралелей у нашому житті, де важко буде відчитати, чи це приємність, чи залежність.

Позбутися будь-якої залежності , звички може кожна людина, якщо побачить у своєму житті ідеал, заради якого можна знехтувати всім. Якщо залежна людина зрозуміє, що вона має для кого жити і кого любити, і відчує це почуття взаємно, то зцілення прийде само собою – органічно, без маніпуляцій. А загалом, взявши на озброєння, завжди потрібно пам'ятати, що справжня свобода не в тім, щоб не стримувати себе, а в тім, щоб володіти собою… ■

Покровитель – преподобний КАСІЯН,
день в календарі – 13 березня

Преподобний Касіян Римлянин народився близько 350 року в Масилії (теперішній Марсель) у Західній Римській імперії. Звідси походить і його назва. Добре володів латинською і грецькою мовами, тож став міцною сполучною ланкою християн Заходу і Сходу.

В юності преподобний Касіян прибув до Палестини, де у Вифлеємському монастирі прийняв чернецтво й отримав перші настанови в подвижництві. Але тут затримався ненадовго. Після дворічного подвигу він, спонукуваний до нових діянь духовної досконалості, відправився разом зі своїм другом аввою Германом в монастирі Єгипту. Висота життя єгипетських подвижників настільки полонила „мандрівників", що вони готові були назавжди залишитися серед них. І лише обіцянка у Вифлеємі про повернення туди «по огляді єгипетських монастирів» спонукала їх залишити Єгипет. Втім, вони провели там у подвигах і бесідах сім років. У Вифлеємі, перебувши недовго, вирушили назад. Цього разу вони прожили в єгипетських межах близько трьох років.

У 400 р. друзі вирушають до Константинополя. Головною їх метою було побачити і почути знаменитого вчителя Церкви святителя Йоана Золотоустого, слава про якого лунала скрізь. Той оцінив їхні духовні прагнення і преподобного Касіяна висвятив на диякона, а Германа – на пресвітера. Вони були відданими Йоану. Про це свідчить уже те, що, коли вороги святителя підняли на нього гоніння, преподобний Касіян і Герман були введені до складу делегації в Рим до Папи Інокентія з клопотанням про захист невинного вигнанця і страждальця. Місія ця не увінчалася успіхом – св. Йоан був відправлений на заслання. Більше того, в опалу потрапили і його друзі. Тому преподобний Касіян, відвідавши ще раз східних подвижників для закріплення в серці їх настанов, повернувся на батьківщину. Тут був поставлений у сан пресвітера і завершив свої земні дні в 435 році. ■

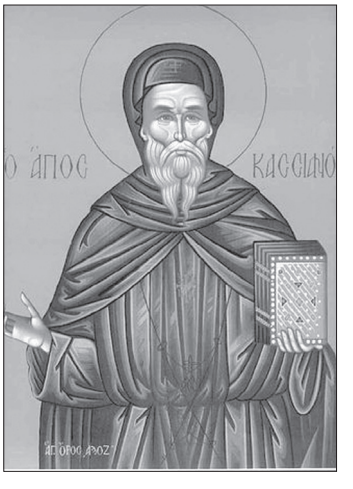

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ
(продовження)

о. Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Коли вірні відповіли священикові: «Амінь», – він робить наступний виголос: «В мирі вийдім». Цим священик повідомляє вірних, що Літургія підійшла до свого логічного завершення. Люди, які вийдуть з Божественної Літургії, що є прообразом Царства Божого, мають тепер нести Христа у світ, проповідуючи Його словом і життям: «Ісус же приступив і промовив до них: «Дана мені всяка влада на небі й на землі. Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: христячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що я вам заповідав. Отож Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт. *28,18 – 20).* Ці слова Євангелія від Матея дуже важливі, а зокрема «Ісус же приступив», бо вказують на тих християн, які й справді допустили Христа до свого серця в Святій Тайні Євхаристії. Це пряме звернення до них: « Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи». Проте людина є слабка після гріхопадіння, і єдиною надією на виконання цієї місії є запевнення Христа: «Я з вами по всі дні аж до кінця віку». Тому вірні відповідають на виголос: «В імені Господнім». Так просять в ієрея благослення Господнім іменем. В Літургії ап. Якова виголос дещо інший: «В ім'я Господнє, Господи благослови».

Священик, бажаючи виконати прохання Церкви, виходить на амвон (від давньогр. αμβων – підвищення; має вигляд підвищення зі сходинками, призначений для читання Святого Писання, виголошення проповідей; вперше згадується після Лаодикійського собору 364 року), де диякон виголошує: «Господеві помолімося», – а вірні одноголосно відповідають, звертаючись до Бога: «Господи помилуй». В часи первісної Церкви єпископ або священик на амвоні здіймали руки над вірними і проказували молитву, а вірні нахиляли свої голови. Тому священнослужителі й виходили зі святилища – щоб бути ближче до людей. Сьогодні вірні не схиляють голови, бо молитву цю пересунули перед Причастям: «Голови ваші перед Господом схиліть». Але на спомин про це диякон стає перед іконою Спасителя і, піднісши орар, приклоняє голову аж до завершення заамвонної молитви.

Священик в цей момент проказує заамвонну молитву, яку уклав святий Василій Великий, просячи у Бога благословення для люду.

«**Господи, Ти благословляєш тих, що Тебе благословляють, і освячуєш тих, що на Тебе надіються**». Ці слова молитви лише вказують на закономірність, що Бога може благословити той, хто заповіді Його виконує – «Ти бо, о Господи, благословиш праведника і ласкою його оточуєш, немов щитом» (**Пс**. 5,13). Далі сам єпископ благословляє людей: **«СПАСИ ЛЮДЕЙ ТВОЇХ І БЛАГОСЛОВИ СПАДКОЄМСТВО ТВОЄ»**. Як цар Давид (**Пс**. 28,9) звертався до Бога і просив за весь довірений йому народ **Ізраїля**, так і єпископ благословляє і просить за довірений йому народ.

Священик продовжує заамвонну молитву: «повноту церкви Твоєї охорони, освяти тих, що люблять красу дому Твого: Ти їх прослав божественною силою Твоєю і не залиши нас, що надіємось на

Тебе». Цими словами ієрей просить за всіх вірних, що приходять до храму і становлять **«повноту Церкви»**. Щоб Господь оберігав їх, і особливо освятив і привів до святості тих, що дбають про сам храм як споруду, а також тих, що допомагають в усьому щоб відбулась Літургія: печуть **просфори**, провадять хоровий спів тощо, – і всіх, що мають велику надію на Бога. **«Мир світові Твоєму даруй, Церквам Твоїм, ієреям, Богом береженому народові нашому, правлінню і всім людям Твоїм». Слова молитви пригадують, що мир – це дар від Господа** *(«Господь благословить народ свій миром»*, **Пс**. 29,11), який потрібно випросити або заслужити чеснотливим життям. Мир просимо для цілого світу і для Церкви: щоб не було непорозумінь у державі й усередині Церкви, як і між самими служителями: священиками, єпископами, – щоб не сталося занепаду духовного життя. Далі наголошується, що важливе місце у збереженні миру несуть всі вірні – народ, а особливо його правителі.

Завершує заамвонну молитву підсумок, що всяке добре давання благодаті має своє першоджерело – це Бог, що перебуває на висоті, тобто недосяжний для повного пізнання: «Бо всяке добре давання і всякий звершений дар з висоти є, що сходить від Тебе, Отця світла, і Тобі славу, і подяку, і поклін засилаємо, Отцю, і Сину, і Святому Духові, нині, і повсякчас, і на віки вічні». Кульмінацією цієї молитви є усвідомлення всього, що призводить до прослави Святої Трійці і поклоніння Їй.

Церква цей виголос заамвонної молитви теж свідомо приймає і запечатує виголосом «Амінь» – нехай так буде. Але на цьому вірні не зупиняються, а навпаки починають прославляти Святу Трійцю словами псалма 113,2: «Нехай ім'я Господнє буде благословенне віднині і довіку», – що Церква співає потрійно, прославляючи одного Бога в трьох Особах.

Далі, за давнім звичаєм, де він ще зберігся, роздають антидор. Антидор – це залишок просфори, з якої вирізали агнця, а називається так тому, що його дають людям, які не приступали до Євхаристії, тобто замість Причастя. **Антидор походить від грецьких слів: αντί – замість, δωρον – дар. Антидор – це також залишок згадки про вечері любові – агапи** (**αγάπη**), що в первісній Церкві були встановлені самими апостолами Христовими як вияв сердечної любові й християнської єдності, щоб убогі, вдови, **сироти могли насититись. Агапа відбувалась у храмах в перші три століття в неділю й свята, після Літургії. Проте почались зловживання цими вечерями любові, тому собори Отців заборонили проводити агапи** (**Лаодикійський собор, Правило 28; Карфагенський собор, Правило 42). Тоді Церква дала розпорядження роздавати залишки хліба з просфор**, що приносились Богу в жертву, оскільки люди почали остигати в своїй ревності й не всі приступали до Святого Причастя, але бажали бути на Літургії. Щоб вони не йшли додому без нічого, але щоб мали щось із про літургічної жертви і вислуханої літургії, Церква і встановила роздавання **антидору**. **Про це так пише архієпископ Солунський Микола Кавасила**: «Потім і принесений хліб, із якого він вилучив хліб священний, поділивши на багато частин, роздає вірним як хліб, який став святим від того, що був принесений і пожертвуваний Богові. А вірні приймають його благоговійно і цілують правицю [священика] як руку, що недавно торкалася **всесвятого Тіла Спасителя і яка сама отримала звідти освячення і може передати його тим, які до неї торкаються» («Пояснення Літургії», глава 53). Поки роздають антидор**, Церква співає псалом 33. ■

Далі буде…

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ РОЗДУМИ

Ісус і Закхей (ЛК. 19, 1 – 10)

Увійшовши в Єрихон, Ісус проходив через (місто).

А був там чоловік, Закхей на ім'я; він був головою над митарями й був багатий.

Він бажав бачити Ісуса, хто він такий, але не міг із-за народу, бо був малого зросту.

Побіг він наперед, виліз на сикомор, щоб подивитися на нього, бо Ісус мав проходити тудою.

Прийшовши на те місце, Ісус глянув угору і сказав до нього: "Закхею, притьмом злізай, бо я сьогодні маю бути в твоїм домі".

І зліз той швидко і прийняв його радо.

Всі, бачивши те, заходилися нарікати та й казали: "До чоловіка грішника зайшов у гостину".

А Закхей устав і до Господа промовив: "Господи, ось половину майна свого даю вбогим, а коли чимсь когось і покривдив, поверну вчетверо".

Ісус сказав до нього: "Сьогодні на цей дім зійшло спасіння, бо й він син Авраама.

Син бо Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло".

1. ПОГЛЯД

Чи застановлялись ми коли небуть у житті над значенням погляду? Що для нас означає поглянути на когось? Які є погляди? Що вони означають? Погляд є одним із способів безслівної передачі інформації за допомогою очей. Зоровий контакт – це один із головних способів спілкування. Комунікативні можливості погляду є необмежені. З його допомогою ми можемо підтримати людину або зламати її. Погляд несе у собі любов, прихильність, радість, ненависть, сум, жах тощо. Отже, він є носієм внутрішнього світу людини.

Євангелист Лука у цьому уривку змальовує нам два погляди: погляд начальника митарів Закхея і погляд у відповідь самого Ісуса. Цей чоловічок, Закхей, вже віддавна бажав бачити Ісуса. Іншими словами, він хотів комунікувати з Ним. Проте, відчуваючи свою гріховність, не міг цього зробити. Почуття провини не давало йому спокою, мучило сумління. Він обдирав свій народ на користь іноземних загарбників. Це була його найтяжча провина проти своїх співгромадян. Його ніхто не любив через це. Тому відчувався покинутий усіма, самотній. Коли Господь прийшов у Єрихон, він не наважувався з усіма іти зустрічати Його. Однак цікавість перемогла. Він вилазить на сикомор, щоб хоча б поглянути на Месію. Зауважмо, що він має намір лише подивитися і більш нічого і здійснює його. Коли Ісус іде тією дорогою, він звертає свій зір на Нього.

Далі Євангеліє засвідчує «…Ісус глянув угору…» (Лк. 9,5). Він теж звертає свій зір у відповідь на погляд митаря. Він не погорджує ним, але приймає запрошення до спілкування. Божий Син не зважає на гріховність митаря. Він просто хоче побачити його і поспілкуватися з ним. Погляд Закхея – це погляд зацікавлення. Натомість, погляд Ісуса – погляд Божої Любові. Цей погляд пронизує наскрізь. Пробиває серце, досягаючи його найпотаємніших, можливо, найтемніших закутків.

Застановімося над тим, як ми дивимося на наших ближніх? Із гордістю, заздрістю, конкуренцією, егоїзмом, вивищенням. А тепер, як Бог дивиться на нас? З любов'ю, милосердям, прощенням, терпеливістю, покорою, лагідністю. Цей самий погляд любові, який звернений на Закхея, вже трохи пізніше буде зверненим на апостола Петра в домі первосвященика. Славний режисер Мел Гібсон дуже красиво змальовує його у своєму чудовому фільмі «Страсті Христові». Лука в двадцять другій главі лише констатує наслідки: «І, вийшовши звідти, заплакав гірко» (22, 62). Лагідний погляд Ісуса настільки зачепив серце Петра, що той не зміг стримати сліз, які ще довго будуть капати з його обличчя. Однак зараз цей погляд любові звернений на сикомор до Закхея, який відчуває Божу Любов до себе. Він не звертає уваги на людей, що стоять навколо, не переймається тим, що про нього думатимуть. Він радісний, нарешті щасливий, бо Месія поглянув на нього. Повний радості приймає Господа у своєму домі.

Коли нам самотньо, коли ми відчуваємо нерозуміння зі сторони рідних, друзів, бо нас, можливо, відкинули, зненавиділи, принизили нашу гідність, звернімо свій погляд у бік маленької церковці, що знаходиться на престолі у храмі. Не будьмо багатослівними, але просто посидьмо в тиші, вдивляючись у Євхаристійного Христа. Повірмо: результат не забариться.

2. НАРІКАННЯ

Тепер звернімо увагу на реакцію людей, що є присутніми при цій події. Вони нарікають!!! Замість того, щоб радіти що їх співбрат переживає новий досвід у своєму житті, нарікають. «Як так?! Яким чином?!

Цей святий Ісус іде до грішника в хату?! Він, напевно, з глузду з'їхав». Для того, щоб краще розуміти цю реакцію, мусимо знати те, що грішники вважалися занечищеними, і той хто входив до грішника у хату теж ставав нечистим. Ісус, увійшовши у дім Закхея, тим самим ніби оскверняється. Він наче поділяє певну частку життя митаря, стає в очах присутніх таким, як він.

Нарікання є негативною рисою людського характеру. Більшу половину свого життя ми проводимо в наріканнях. Нарікаємо, коли нам зле, але також нарікаємо, коли нам добре. Нарікаємо на все: родичів, друзів, настоятелів, владу, життя. Так видається, ніби немає нічого доброго у нашому житті. Папа Франциск навчає: «Нарікати – це погана річ, не тільки тоді, коли ми нарікаємо на інших, але також і коли інші нарікають на нас. Ми повинні бути впевнені, що Господь нас ніколи не залишить, завжди буде з нами. І ми не повинні нарікати, адже це нам шкодить, особливо нашому серцю».

Деколи буває так, що потрапляємо в середовище «несвятих людей». Повні духа навернення маємо намір дорікнути їм за неправедне життя. Тепер подумаймо: чи це допоможе? Як на довго? Ми є надто духовно слабкими, щоб когось змінити. Тільки присутність Христа, Його проникливий погляд у людську душу, спонукає до того, щоб особа змінилася, щоб перемінилося її серце. Тому краще скеруймо наші молитви до Господа, щоб Він звернув свій зір на того, хто блукає.

3. ЦІЛКОВИТА ПЕРЕМІНА

Хтось колись сказав, що людина не міняється. Але це брехня!!! Людині властиво змінюватися. Змінювати свої погляди, своє думання, зрештою, своє життя. Ми можемо змінитися цілковито, і це факт. Це не фікція, а реальність. Для того, щоби змінитися, найперше є необхідним бажання (велике внутрішнє бажання), а також пошук можливостей і засобів для переміни. Головним перемінювачем є сам Христос. Він здатний перемінити усе. Тому маємо шукати найперше Його.

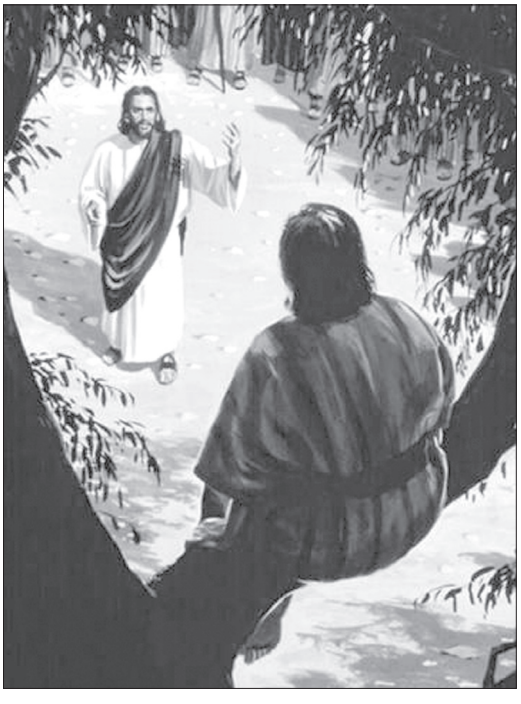

Начальник митарів шукав Ісуса, через це і виліз на сикомор. Він шукав правдивого щастя. Спершу мислив, що щастя полягає у славі, владі, але зрозумів, що помилявся. Багато настраждався через те, що його не сприймали співвітчизники, і думав, що нарешті осягнув щастя у достатку, але і тут схибив. І лише згодом зрозумів, що шукав спасіння, яке міг йому дати лише Ісус. Задумаймося над цим словом. Великий грішник шукав спасіння. Цікавим є вираз, в якому криється життєва істина: хто шукає за Богом, того знаходить сам Бог. Людина не здатна змінитися самовільно, без Божої допомоги, лише Божа ласка здатна змінити людину.

Христос знайшов Закхея першим. Він відкрив його особистість для Царства Божого. Його погляд спричинився до того, що митар переродився в нову людину, дитину Бога. Здавалося, ніби маленька дрібничка, звичайнісінький погляд, який зробив велику справу. Хоча Закхей був малого зросту, але духовно був вищим від інших. Господь полюбив його таким, яким він є. Він не картав його, не моралізував, просто сприйняв його неміч. Бути малим у людських очах означає бути великим у Божих.

Також і ми можемо підвестися у Бозі, коли матимемо бажання поглянути на Нього. Просто поглянути, і більш нічого. Подивится Йому у вічі, щоб відкрити для себе якісно нове життя. Відкрити для себе новий світ, духовний.

Молімося: «Ісусе, Сину Божий! Ти хочеш, щоб усі люди спаслися. Ти прийшов шукати загублену вівцю і взяти її на рамена. Віднайди і нас, що блукаємо по бездоріжжях неправди. Відкрий наші духовні очі, щоб могли споглянути на Тебе, істинного Бога і правдиву людину. Даруй нам мудрості, щоб щасливо жили у світі цьому й остерігались підступу і лукавства. Дай нам пізнати те, що є насправді добрим для нас. Дай зрозуміти, що є справжнім щастям. Оберігай нас від нарікань і осуду. Нехай щиро радіємо з того, що наші брати і сестри віднаходять шлях до Тебе. Хай наша любов до ближніх виявляється також через молитовну підтримку. І хай усі усвідомлять, що Ти любиш кожну людину. Амінь». ■

ЗАКОН ЖИТТЯ: БАЧУ МЕТУ – НЕ БАЧУ ПЕРЕШКОД

Іван МАРКО

Людина у своєму житті постійно ставить перед собою мету, чи то короткотермінову, можна сказати, поточну, чи на далеку перспективу, або і головну мету, тобто, як ми кажемо, ціль свого життя.

Кожного дня, прокидаючись вранці, ми, підсвідомо чи свідомо, формуємо перед собою поточні та довгострокові цілі, завдання та роздумуємо над проблемами і перешкодами, які, можливо, виникатимуть в процесі їх вирішення. Слід сказати, що вирішення цих проблем, перешкод є тими окремими елементами чи цеглинками які, складаючись воєдино, ведуть до досягнення поставленої мети.

Певним парадоксом в цьому тандемі (мета – перешкоди) є те, що мету ми можемо візуалізувати в своїй уяві, проте ми не можемо знати, які проблеми, перешкоди будуть виникати перед нами на шляху

до її вирішення. Це й не дивно, адже свою мету, чи то ціль життя, ми формуємо самі на підставі думок, які ідуть від свого ego, від поклику душі. В той же час проблеми, перешкоди виникають з незалежних від нас обставин та активно діють проти нас. Тут, до речі, досить чітко проявляється філософський закон «єдності та боротьби протилежностей», який охоплює всі сфери буття (природу, суспільство, духовну сферу), хоч специфічно проявляється в кожній з них. З суті цього закону випливає, що чим сильнішою буде боротьба між нашими бажаннями та перешкодами, які протидіють їм, тим більше ми загартовуємося у цій боротьбі і у нас кристалізується більша сила волі до досягнення мети.

Важливо пам'ятати, що чим більш високу, глобальну мету ми перед собою будемо ставити, тим сильніші перешкоди перед нами виникатимуть. Цим і пояснюється те, що більшість людей, зіткнувшись з цими проблемами, не знаючи зазначеного положення, а, отже, не будучи психологічно підготовленими до боротьби з ними, розчаровуються в житті, впадають в депресію, наркоманію, пияцтво.

Іншим чинником, який приводить людство до цих негативних явищ, є нерозуміння свого місця у житті і невміння його визначити. Як результат – більшість людей, особливо в молодому віці, ставлять перед собою зависоку психологічно і фахово ціль, ще й обмежену в часі. Як говорять в народі, «хочуть все і вже». Проте не знаючи достатньо і не розуміючи законів життя та не маючи життєвого досвіду, вони азнають поразки. Отже, підняття зависоко цієї «перекладини мети» часто приводить до фатальних наслідків.

Менш ризикованим явищем є заниження рівня цієї «перекладини» або тупцювання на місці при достатнім рівні соціальної і професійної підготовки. Звичайно, якщо людина вважає, що вона знайшла себе в житті, тобто здобула бажаний для неї соціальний статус, задоволена своїм фінансовим, професійним, сімейним становищем, тобто живе в гармонії своєї душі з навколишнім середовищем, що є основою, на мій погляд, такого стану душі, як щастя, то ставити перед собою якісь необґрунтовані амбітні цілі, які тільки погіршать цю гармонію, очевидно, немає необхідності. В той же час, якщо якісь з вищезазначених факторів не виконуються, тобто є певна дисгармонія, то необхідно ставити відповідні необхідні цілі і впевнено, переборюючи труднощі, іти до них. Важливо є не розчаруватися в цій боротьбі і не впасти на соціальне дно, а вміти переорієнтуватися, методом проб та помилок іти до своєї найвищої мети.

Мій хороший товариш Ярослав, маючи дві вищі освіти, більшу частину свого життя перебував у пошуку сенсу свого життя. Відповідно він ставив перед собою мету і вперто ішов до неї. Але в силу обставин, які виникали в державі, суспільстві та в його житті, він змушений був змінювати цілі свого життя та, переборюючи труднощі, йти до них. Він працював інженером-електроніком, службовцем державних та правоохоронних органів, приймав активну участь в політичних процесах у створені Української незалежної держави, висувався в депутати Верховної ради України. Проте, будучи вже в старшому віці, звернувся до Бога і під впливом Божого натхнення прийняв монашество та 10 років жив усамітнено в печерах. На сьогодні він ієромонах, настоятель монашої обителі, яку сам збудував. Цікавим є те, що, зустрічаючись з ним я завжди бачу його веселим, усміхненим, та й фізично він виглядає на 15 років молодшим від своїх однолітків. Крім цього, маючи в своїй ментальності серйозне і відповідальне ставлення до до-

сягнення і реалізації своєї мети, він здобув Божий дар зцілення людей від хвороб. Кожного дня з всіх областей України і багатьох держав світу до нього приїжджають хворі люди, яким він надає допомогу.

Важливим аспектом у цьому законі є те, що не настільки важливою і важкою є боротьба з перешкодами, які виникають в процесі стремління до мети, скільки наявність сил і волі до боротьби з перешкодами, коли людина досягла мети і її реалізовує. Учень школи, маючи на меті стати студентом вищого навчального закладу, затрачає для цього багато праці, а, дійшовши до цієї мети, змушений докласти набагато більших зусиль і перебороти значно більші трудності, щоб його успішно закінчити. Бізнесмен-початківець насамперед хоче відкрити свій бізнес, проте, відкривши його і піклуючись, щоб цей бізнес функціонував, він повинен постійно вести боротьбу з проблемами та перешкодами, про які і не підозрював.

Яскравим прикладом цього є життя і діяльність геніального серба Ніколи Тесли. Народившись в Сербії, Нікола Тесла пройшов нелегкий шлях випробувань та пошуку шляхів до реалізації своєї мети. В кінці XIX століття він прибуває в Америку, у Нью-Йорк. Там він завдяки своїй цілеспрямованості та фанатичній працелюбності у поєднанні з фундаментальними науковими знаннями, переборюючи значні фінансові, психологічні, моральні проблеми та перешкоди, здійснив геніальні відкриття, які значно прискорили розвиток науки, промисловості – науково-технічного прогресу в цілому. В той же час найбільш визначні та глобальних технічних винаходів, які могли кардинально прискорити розвиток та еволюцію людства в цілому, його сучасники з різних причин не сприймали, блокували їх. Це приводило геніального винахідника до психічного зриву та депресії. Як результат – Нікола Тесла знищив перші екземпляри своїх винаходів та відповідну наукову документацію. Показовим є те, що до сьогоднішнього дня науковці не можуть повторити цих дослідів і винаходів, свідками яких були сучасники геніального винахідника.

Від народження і до смерті в процесі життя людина ставить перед собою великі та малі цілі, і тому має бути готова до постійної боротьби з перешкодами, які постають на цьому шляху, та знати, що чим сильнішою і жорстокішою буде боротьба, тим на краще усе вийде. ■

БЛАЖЕННІ ЧИСТІ СЕРЦЕМ...
(продовження)

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Усі ми захоплюємося красою квітів, річки, лісу, сонця, зоряного неба, звіряток, пташок. Захоплюємося красою порядку, красою логічного мислення, красою храму, красою нашого обряду: співу, ікон, вітражів, іконостасу, церковних риз. Захоплюємося красою зимового пейзажу, красою весняного пробудження природи. А як не захоплюватися красою пшеничного лану, красою моря чи водоспаду? Та є ще краса доцільності в природі, краса величі Всесвіту, краса різноманітності створінь...

Але понад усе – це краса людини. То хто ж є Творцем усієї краси? Творцем є Господь Бог. «Вірую в єдиного Бога Отця вседержителя, Творця неба і землі, і всього видимого і невидимого».

Однак найбільшим чудом краси є Пречиста Діва Марія. Чим Вона так вра́зила очі Архангела Гавриїла? Своєю душевною красою, своєю невинністю. Тож не дивно, що Син Божий вибрав Її – собі за Матір.

Кожна людина тягнеться до гарного, до краси. Хоч часто вона подібна до рум'яного яблука, яке, коли його розрізати, всередині гниле. Не так було в Пречистої Діви Марії. Її, цілком добру, цілком гарну і непорочну оспівав Духом на́тхненний Соломон. І ми так робимо щодня, а особливо у місяці травні, співаючи молебен, і в жовтні, відмовляючи вервицю.

Та десь там, у глибині душі, відчуваємо, що цього є замало. Мусимо забажати, щоб наша душа щораз більше уподібнювалась до прегарної душі Богородиці. Мусимо загорітися бажанням подобатись Їй.

Що ж дає душі неповторну красу? Дає освячуюча ласка Божа. Це той надприродний Божий дар, який чинить нас дітьми Божими і помагає робити добрі діла.

Ласка Божа, а, отже, і краса душі можуть зростати через добрі діла, часті Св. Причастя, гарячу молитву і, очевидно, через ніжну набожність до Пречистої Діви Марії.

Ласку Божу в людській душі може знищити лише тяжкий гріх, притім гине і краса душі.

Приклад. Чим був колись Люрд? Нікому не знана закутина. А сьогодні? Мільйони людей відвідують цю місцевість. Там вже є і наша українська церква. Люрд – це вже велике місто, місто Непорочної Пречистої Діви Марії. Са́ме Вона вибрала собі одну невинну, бідну дитину, яка понад усе цінувала чистоту душі і тіла. Їй Божа Мати об'являлася 18 разів. Непорочна Діва захоронила її невинність до самої смерті. Навіть її тіло збереглося нетлінним. Це була св. Бернадета Субіру.

А ось що відповіла перша і поки що єдина свята з Судану Йозефіна Бакіта на делікатне запитання, чи під час довгого періоду своєї неволі ніхто не скористався з її підвладного положення: «Я перебувала серед морального занепаду, але не заплямилася. Мене берегла Пречиста Діва, хоча я Її тоді ще не знала». І ще додала: «У багатьох випадках я чулася під охороною Найвищого Буття». ■

Далі буде

ГОСПОДЬ БОГ ЛЮБИТЬ НАХАБ...

Про суперечки з Богом, кохання і фах актора – у бесіді Мартіна Якімовича зі священиком і актором Казимиром Ожеховським

– Ви, здається, закохані?

– Ти що таке кажеш?

– А Мала Тереза, а Едіт Піаф?

– О, то це так! Тут я закоханий по вуха. Це дві жінки мого життя. І ще Марлен Дітрих… Я саме ставлю виставу про неї – про її самотність і життєву драму.

– Багато хто незадоволений: навіщо Ви робите святу з Едіт Піаф?

– Ні, ні. Я зовсім не роблю з неї святу. Я всього лиш не кидаю в неї каміння та не зосереджуюся на коханцях, ліжках, на всьому, що сьогодні так люблять. Дехто бачить тільки це, при цьому не помічаючи, що то була фантастична людина, велика особистість, благородна і добра жінка, дуже нещаслива… Дев'ять таких болючих операцій, стільки важких переживань. Адже вона вийшла з борделю! Її виховала вулиця. І все вказувало на те, що вона залишиться на самому дні. А вона зуміла пробитися, стати великою особистістю, благородною людиною. Вона досягла найвищих вершин як співачка й актриса. Мені простіше розповісти про неї, ніж про мою улюблену Малу Терезу, тому що мені складно наслідувати смиренне життя, укрите за стінами монастиря, я не вмію зносити тягарі, страждати, як вона. А Едіт – о, ця жінка зуміла по десятьох роках важкої боротьби вийти з алкоголізму. Чотири багатотижневих убивчих періоди виходу з наркозалежності. Який чоловік таке витримає? А вона пройшла крізь усе це. А її слова про те, що вона ніколи не зустріла справжнього кохання, тому що люди любили тільки її славу і гроші… Їй було боляче, це розривало її серце. Вона була дуже щира, ранима.

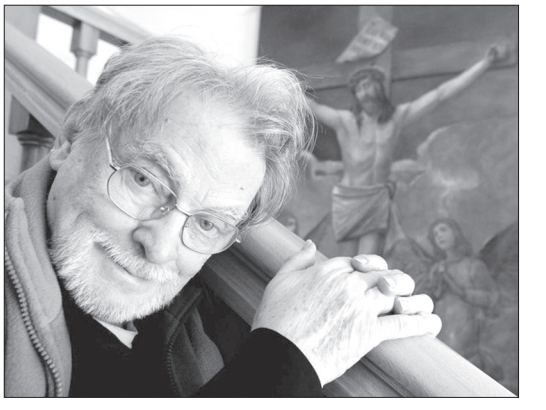

– Вона вражаюче сказала про страждання: що в ньому вона відкрила справжній скарб, коштовність…

– Для мене це найважливіше! Тільки містик, який дихає Богом, може сказати таке. Я дивився це інтерв'ю – журналіст запитав співачку: «Чи ви не засумнівалися в Богові після стількох нещасть, які Він вам послав?» І ось тінь смутку находить на її обличчя, вона з трудом ковтає слину, глибоко зітхає і відповідає: «Ну як ви можете таке казати? Адже Господь Бог нещасть не посилає. Він – сама Любов! Як же Любов може посилати нещастя? Те, що послав мені Бог і що ви назвали нещастям, для мене – найбільший скарб!» Едіт підносить руки й каже: «…і тільки це я заберу з собою на небеса…»

– А Ви могли би повторити ці слова? Те, що світ називає прокляттям, назвати скарбом? Адже й Ви торкнулися пекла…

– Так, я згоден з Едіт Піаф. І я міг би сказати те ж саме. Звичайно, я пережив мало… Пам'ятаю трагічну ситуацію: я був у важкому стані – мав рак селезінки. Пізніше я виборсався, але тоді мені було дуже погано фізично. Довкола була духовна пустка, тьма, безодня. Прийшли знайомі актори, плескали по плечу, казали: «Тримайся, Господь тобі допоможе». А я кричав: «Облиште мене! Ніщо мені не допоможе! Не хочу я вашої молитви! Вона нічого не змінить! З мене досить!» І я, католицький священик, відчував, що спускаюся в пекло. Це фізичне відчуття: переді мною розкриваються ворота пекла. Весь спітнілий, я подумав: «Ісусе, Маріє, якби я помер зараз, моя совість прирекла би мене на вічні муки». Тому що не Бог тебе прирікає – ти сам обираєш! Лежу й відчуваю, що торкаюся пекла. Тоді, зібравши рештки волі в кулак, я судомно схопився за Боже Милосердя й вигукнув: «Ісусе, спаси!» І відчув, як мене підхопила Його рука. Тієї ж миті! Сьогодні я знаю, що якщо опинюся серед найбільшого життєвого пекла, варто вигукнути: «Врятуй!» – і Він одразу ж мене витягне. Такий мій досвід. Глибокий, поєднаний із болем, істинний. Сходження до пекла, відкинення. Той день я вважаю великою благодаттю. Коли я розповів про це о. Янушу Пасєрбу, моєму великому другові й прекрасному поету, він вигукнув: «Тебе торкнулася благодать Небес! Це не простий випадок – це велике переживання. Пам'ятай його, не забувай ніколи…»

– Можливо, через цей досвід Бог тепер витягає з дна інших? Наприклад, хворих на СНІД ув'язнених?

– О мої дорогі хворі ув'язнені…

– Ви їх не боїтеся?

– А кого боятися? За ґратами у мене самі друзі. Я навіть більше скажу: якби хтось після моєї смерті шукав, що би такого хорошого про мене сказати, то нехай не говорить про театр або акторство, а про мою в'язницю.

– «Моя в'язниця» – як це звучить!

– Я це так відчуваю. Люблю цих людей і високо ціную їхню дружбу.

– А вони? Вони на Вас чекають?

– Так. Телефонує до мене начальник в'язниці: «Отче, ми перевозимо ув'язнених до іншого міста». Мене це засмутило, я поїхав попрощатися, а за два дні – знову дзвінок: «Отче, сталося щось дивне. Вони сказали, що нікуди не поїдуть, бо там не буде Вас». Хіба це не свідчення любові? Вийшовши з в'язниці, вони не вламуються у мій дім, не випрошують, вони тактовні, ввічливі, повертаються до життя. Шлють мені листівки, які самі малюють. Наприклад, ось цю намалював у в'язниці мій друг…

– Тягне Вас до неспокійних натур!

– Дуже. Я дуже люблю неспокійних. А ти звідки про це дізнався?

– Читаю Біблію. Йона втікає на корабель, неспокійний Мойсей, Авраам, Єремія кричить: «Нехай буде проклятий той день, коли я народився, день, коли народила мене мати моя…»

– А уяви собі, що якийсь священик скаже таке сьогодні. Та ж люди одразу зарепетують: «Що за стид! Та він хворий! До психіатра його!» А він боровся…

– Можна боротися, сваритися з Богом?

– Потрібно! Так, як Йов, підносити до неба кулак і кричати: «Ти, помилуй, допоможи, зроби хоч що-небудь, благаю!» Богові подобається такий замах на Нього. Він

бере на Небеса тих, хто докладає сили (пор. Мт 11, 12). Сильні завойовують Царство Небесне. Крик людини Бог чує.

– Ісус наводить приклад удови, яка безперестанку ходить за суддею і просить: допоможи. Фактично, переслідує його… «Порядні люди» покрутять головами: як можна так набридати Богові? А Ісус відповість: це – зразок молитви!

– Так. Це дивовижна таємниця. Знаєш, що спільного в Едіт Піаф і Малої Терези? Насамперед те, що юна, 13-річна Едіт була зцілена від сліпоти за заступництвом цієї святої. А знаєш, де це сталося? В борделі! Проститутки читали новенну, навіть поїхали до Лізьє. Я часто про це розповідаю: ось яке нахабство – проститутки вимагали у Бога зцілення! Маленьку Едіт мати покинула, коли дитині було сім тижнів, бабця навчила дівчинку пити горілку й вино, у підсумку її віддали в публічний дім. І її батько це схвалив. Ну і що? У звичайних проституток була така сильна віра, що Богові довелося їх вислухати! Вони замкнули бордель на ключ і протягом дев'яти днів звершували новенну. Приходили клієнти, а вони їм кричали: «Не чіпай мене! Навколішки – і молися!»

У Лізьє вони відправилися зі сльозами: «Терезонько, допоможи нашій маленькій Едіт, але пам'ятай, що це має статися 25 серпня, в урочистість святого Людовіка, покровителя Франції». Прекрасне, святе нахабство. Вони навіть час Богові визначили! Чому Людовік? Бо так звали батька Едіт. І ось, уяви собі: сидить маленька за фортепіано, сліпа. Пальчики лежать на клавішах. Підходить бабуся й каже: «Едіт, ідемо спати». А та у відповідь: «Ні!» – «Чому ні?» Й дівчинка каже: «Бабусю, яке ж воно все гарне, що я бачу!» Перше, що побачила Едіт, – свої маленькі руки на клавішах фортепіано. В Едіт Піаф і Малої Терези багато схожих рис: надія, упування, сміливість.

– Нам треба навчитися молитися, як ті проститутки, з такою вірою! А у Вашому житті є ще одне кохання – Свята Земля.

– О, так! Я був там уже разів тридцять, із друзями. Мене ця земля не відпускає. Цілий рік я сохну і в'яну, й лише там я – вже старий – оживаю! Ми живемо у монахинь у Єрусалимі й два тижні тільки те й робимо, що ходимо, ходимо, ходимо. З ранку до чорної, як смола, ночі. Невпинно крокуємо слідами Ісуса. Галилейське озеро, море, пустеля. Яке там світло!!! А бедуїни! Ось ти бачиш цілий табір: не місто, не село, – а на ранок він зникає, і сліду не зостається. Пастухи пішли далі. Одного разу вони запросили мене, я навіть спав у їхньому наметі.

– Ви часто повторюєте: «Господь – Пастир мій, нічого мені не бракуватиме… Навіть коли б я ходив долиною темряви, я не боюся лиха»…

– Так, це мій псалом. У ньому я бачу себе повністю. В кожного з нас є свій псалом, його просто треба знайти і полюбити. Долина смерті, долина темряви – так іноді перекладають. Жезло і палиця зі мною. Чому жезло і палиця? Що це означає? Жезло – щоб відганяти вовків, виганяти зло, нещастя, небезпеку. А палицею поженеш овечку, щоб не відставала, не загубилася. Дві харизми.

– Що сталося 21 червня 1959 року о п'ятій вечора?

– Землетрус… Я був молодим актором. Була п'ятниця. Заходжу до храму монахинь-візиток, залізаю нагору, де орган, на якому грав Шопен (невідомо, щоправда, чи залишилася бодай одна клавіша з тих ча-

сів). На амвоні хтось проповідує. Сиве волосся, зламаний ніс. Мені той священик не знайомий. І раптом його палець підноситься вгору, і я розумію, що він показує в мій бік, і чую голос: «Ти також залишиш усе, залишиш свою корону і підеш служити Богові!» То був день св. Луїса Гонзаги, священик говорив про нього, а я знав, що він говорить про мене. Й тієї миті я подумав: «Боже, зішли мені благодать священства!»

– Колеги-актори пальцем біля скроні не крутили?

– Крутили. Навіть священики не знали, чи прийняти мене до семінарії. Побоювалися такого актора… Але, на щастя, Примас Вишинський дав згоду. Й ось я священик.

– І Ви щасливі?

– Дуже. Ані секунди не шкодував про своє рішення. І не бажав би такої спокуси, це жахливо. Я нерідко втомлююся, падаю з ніг, але я щасливий.

– Входячи до Вас у кімнату, слід остерігатися. Ви заражаєте інших. Вірою.

– Мовчи, мовчи, мовчи…

– Але ось Крістіна Янда каже так: «Це чудесна людина. Ніби батюшка з дитячих книжок. З легкістю дивується, часто захоплюється, сумує з будь-якого приводу, радіє всіляким дрібницям»… Як жити з такою характеристикою і як показувати іншим Бога, а не себе?

– Мені здається, про це взагалі думати не потрібно. Не треба нічого показувати насилу. Треба просто жити, бути собою. Якщо інші, дивлячись на тебе, побачать Бога – то це благодать із Небес. Думати про себе означає жити гординею, у фальшивому смиренні. Живи, будь собою, будь вільний. Якщо тебе критикуватимуть – нехай критикують, це також корисно. Не потрібно надміру перейматися. Не треба робити з себе взірцевого священика. Живи так, ніби на тебе дивляться. Хтось побачить тебе й вигукне: Боже мій, він же насправді молиться! Ну бо актори теж моляться.

– Акторство – це постійна зміна масок. А перед Богом їх треба знімати.

– Але коли актор надягає маску, він правдивий! Це не брехня і не обман. Поганий актор буде брехати, а хороший у цю мить буде Балладіною, готовою вбити матір. Усе правдиво. Ось він Гамлет. Актори – «то не блазні, хоч блазнями їх звуть, овації при цьому їм дарують». Це люди, які, надягаючи маску, покликані говорити про істину. Хто більш здібний, той осягає цю таємницю. Так казав Виспянський, так думаю і я.

– Як же говорити з Богом так, щоби Він почув?

– Як дитина. Кожна людина – це дитина. Слово «Авва» означає не «батько», а «таточку». І в цьому різниця: батька бояться, а до таточка туляться, сидять у нього на колінах. Татусь втирає сльози… нахаб. ■

Мартін ЯКИМОВИЧ

Джерело: http://www.credo-ua.org/2014/01/108663

МАТИ І ЗНАТИ ЗАПОВІДІ – ЦЕ НЕ ОЗНАЧАЄ, ЩО ТИ ЇХ ДОБРЕ ВИКОНУЄШ

о. Віталій Тарасенко

В Євангелії від Луки (10:25-37) Ісус нагадує нам про любов до Бога і про любов до ближніх, відповідаючи на запитання про виконання заповідей.

Заповіді нам потрібно для розуміння правильності нашої поведінки і для ясності відносин. Заповіді виникали із потребами людини. Тому заповіді і закони є для людини, а не людина є для заповідей. З кожною трудністю виникали можливі варіанти вирішення, деякі з них ставали постійними і обов'язковими до виконання, щоб уникнути повторення трудностей. І все ж, які би заповіді не були точні, вони всього передбачити не можуть. Ось тому стикаємось із багатьма законами, правилами, нормами, заповідями, дописуючи і, подекуди, навіть змінюючи їх, бо втратили свою актуальність. А інколи доходимо до висновку, що заповіді, замість того, щоб нам спростити життя, навпаки його ускладнюють. А ще крім неактуальності є й інша причина обтяження заповідями.

До прикладу, законовчитель запитує в Учителя з Назарету про те, що мав би сам знати і пояснювати людям, але насправді він сам не розуміє терміну "ближній". І як

же можна виконати заповідь, коли немає правильного розуміння?

Значить, мати і знати закон – це не означає, що ти його добре виконуєш, бо його потрібно ще добре зрозуміти!

Ось тому нам треба задуматися над заповідями і вияснювати, що означає кожне слово. Не боятися запитувати у того, хто може пояснити. Ми справді знаємо, що означає кожна заповідь? Що означає кожне слово із дороговказів Господніх? Не секрет, що в багатьох випадках змушують напам'ять вивчати заповіді без їхнього розуміння. Але ми дійсно переконані, що це допоможе таким чином виконувати їх?

Бо без ясності і розуміння виконання заповіді може бути неправильним, наприклад, поверховим, рабським. Цього Христос не схвалює! Бо будемо "сумними" християнами, які, виконавши заповідь, не мають радості від цього, а смуток, що немов щось втратили, тобто нагоду до гріха.

Якщо будемо розуміти заповіді, то нам не буде важко їх виконувати. Більше того, ми будемо радо їх пам'ятати і радо виконувати. Адже заповіді нам дані для нашого добра.

Останнім часом, щоправда, склалося хибне враження, буцімто Бог і Церква обмежують свободу людини різними заповідями і так роблять її нещасною. Хоча і Бог, і Церква повчають, що заповіді – це дорога до щастя. Отож, де є правда?

Правда є одна!

Якщо, хтось вважає, що Божі заповіді для нього є важкими, значить правда є та, що людина відійшла від Бога так далеко, що вже не милим є жити по Божому. Означає, що вже зникла любов і повага до Бога, що вже – страшно аж сказати – полюбилось робити гріх. А тоді які ж ми християни, діти Божі? Як ми називаємо Бога своїм Батьком, коли не хочемо Його слухати, виконуючи Його заповіді?

Виконання Божих заповідей – це вияв любові до Бога.

Як батькам подобається, коли діти їх слухають, так і Бог радіє нашим "послушанієм". Хто слухається Бога, той приносить Йому радість.

Звернімо увагу, як батьки виявляють свою любов до дітей. Вони, окрім того, що дбають про їхній затишок, їжу, здоров'я, ще й оберігають їх від небезпеки, кажучи: «Не роби цього, не йди туди», – тощо. Це роблять виключно з любові до дитини, щоб охоронити від чогось поганого. Так і Бог дає нам заповіді, щоб захоронити нас перед якоюсь небезпекою і дарувати нам добре життя.

Не сумуймо, якщо ми не слухались Бога, бо це можемо змінити, коли навернемось до Нього і прислухаємось до того, що Він нам заповідає, коли краще пізнаємо і зрозуміємо заповіді, коли приймемо Його любов і відновимо нашу любов до Нього. ■

"Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, усією твоєю душею і всією силою твоєю і всією думкою твоєю; а ближнього твого, як себе самого".

ПОМИНАЛЬНІ СУБОТИ

(З книги Ю. Катрія, ЧСВВ, «Пізнай свій обряд»)

Підготував о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

1. СУБОТА – ДЕНЬ МОЛИТВИ ЗА ПОМЕРЛИХ

У нашому церковному календарі не тільки кожний день у році присвячений якомусь празнику чи святому, але й кожний день тижня має свого покровителя.

У понеділок свята Церква почитає ангельські хори, які в небі посідають перше місце після Пресвятої Богородиці. Вівторок присвячений святому Йоанові Хрестителеві, бо він є символом усіх пророків. У середу пригадуємо зраду Ісуса Христа і початок Його страстей та віддаємо честь Животворящому хресту, на якому помер наш Спаситель. У четвер почитаємо святих апостолів і святого о. Миколая. У п'ятницю віддаємо поклін Христовим мукам і його смерти на хресті.

У суботу Господь Бог відпочивав після створення світу, і в суботу Ісус Христос спочив у гробі, спасши людський рід; отже, субота стала символом вічного спочинку і щастя в Бозі. Тому Церква присвятила суботу Всім святим, що відійшли до вічности, але ще не ввійшли у вічний і блаженний відпочинок зі святими в небі. Богородиця не має окремого дня в тижні, тому що кожного дня тижня Церква величає її у своїх богослуженнях. Три дні в тижні (середа, п'ятниця і неділя) по-особливому прославляють Пречисту Діву Марію у зв'язку з муками, смертю і воскресенням Ісуса Христа, у чому вона брала активну участь.

2. М'ЯСОПУСНА СУБОТА

Крім згадування про померлих у кожну суботу тижня, маємо ще в нашому церковному році деякі суботи, церковні богослужби яких уповні присвячені молитвам і поминанню померлих. Ті суботи звемо задушними, або поминальними. До них належить субота перед М'ясопусною неділею, друга, третя і четверта субота Великого посту та перед Зеленими святами.

М'ясопусна неділя згадує день Страшного Суду. І тому в суботу перед тим молимося «за всіх від віків померлих християн», себто за всіх тих, які коли-небудь і де-небудь померли або згинули, про кого, може, ніхто ніколи не молиться, щоб усі вони могли стати на Страшному Суді по правиці вічного Судді.

3. ДРУГА, ТРЕТЯ І ЧЕТВЕРТА СУБОТИ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Великий піст – це не тільки час посту й покути, але й молитов за померлих. З цією метою виділено три суботи в пості. У часі Великого посту свята Літургія правиться тільки в суботу й неділю, а в інші дні правиться Літургія Передосвячених Дарів. Щоб померлі не залишилися без ласк і заслуг святої Літургії, то суботу в пості призначено на осібне поминання померлих.

4. ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНА СУБОТА

Зіслання Святого Духа 50-го дня після Воскресення було завершенням справи відкуплення людського роду. Тому свята Церква, бажаючи, щоб і померлі були учасниками дарів відкуплення, у цю суботу поминає всіх від віків спочилих християн. Студитський монаший устав, написаний близько 980 року в студитському монастирі в Константинополі, подає, що в М'ясопусну й Зелену суботи всі монахи йшли на цвинтар молитися за померлих монахів.

5. ДИМИТРІЄВА СУБОТА

У требнику митрополита Петра Могили сказано ще про поминання померлих у суботу перед празником святого великомученика Димитрія. Та це поминання не є традицією ані Східної Церкви, ані нашого українського народу. Цей звичай прийшов до нас від московської Церкви. Підставою для поминань у цю суботу стала перемога великого князя Димитрія Івановича Донського над татарським ханом Мамаєм 8 вересня 1380 року на Куликовому Полі. Князь Димитрій Донський (1362-1389) після перемоги наказав щорічно поминати воїнів, які полягли в тій битві. З часом почали поминати не лише воїнів, а днем поминання стала субота перед святим Димитрієм, мабуть, тому, що сам святий був воїном.

ІНШІ ПОМИНАЛЬНІ ДНІ

1. ДЕВ'ЯТИНИ, СОРОКОВИНИ

Східна Церква має прадавній звичай поминати померлих 9-го і 40-го дня після смерти, тому і ці дні звуться дев'ятини й сороковини. Ті поминання сягають апостольських часів. Посна Тріодь у синаксарі (духовній науці) на М'ясопусну суботу пояснює, чому якраз у згадані дні поминаємо померлих: «Творимо дев'ятини, бо 9-го дня розкладається усе тіло, крім серця, а сороковини, бо 40-го дня розкладається і серце».

У требнику Петра Могили говориться і про духовне значення тих поминальних днів: «Поминання 3-го дня означає, що померлий вірив у Христа, Який воскрес 3-го дня, а також і те, що померлий зберіг три богословські чесноти: віру, надію і любов. Поминанням 9-го дня просимо Господа Бога, щоб через заступництво небесних ангельських хорів упокоїв померлого зі святими на місці грішних ангелів. Поминання 40-го дня на спомин 40-денного Христового посту й 40-денного його перебування на землі по своєму воскресенні, а також на спомин 40-денного посту Мойсея і пророка Іллі».

Вищеназвані поминання називаються також сорокоустами. Слово «сорокоуст» дослівно означає: сорок уст, себто моління 40 устами чи священиками. Вірні, щоб гідно пом'янути своїх померлих членів родини у 3-ій, 9-ий чи 40-ий день смерти, давали на відправи до великих церков-соборів, де було багато священиків, щоб у відправах в один день брало участь 40 священиків. Багатші замовляли сорокоусти не тільки в 40 церквах рівночасно, але й через 40 днів, тобто сорок разів по сорок. У часі сорокоустів читають диптихи, тобто списки померлих. Тепер звемо сорокоустами окремі моління за померлих під час Великого посту.

Колись давніше у нас був звичай при відправі парастасу чи панахиди ставити в церкві на тетраподі посудину з коливом. «Коливо» – грецьке слово, означає «кутя», або варена пшениця з медом. Пшениця означає, що тіло померлого колись воскресне, поді-

бно як зернятко пшениці, посіяне в землю, на якийсь час наче завмирає, а відтак сходить і плід приносить. Солодкість меду є символом вічної радости і щастя в небі. Разом із кутею ставлять також три хліби, що мали б означати принос-жертву для померлих. Цю практику схвалює і рекомендує Львівський Синод з 1891 року. (Титул XII, Гл. 1, §2).

2. РОКОВИНИ СМЕРТИ Й ПОХОРОНУ

Виявом нашої любови до тих, що відійшли до вічности, є також наші моління в роковини їхньої смерти чи похорону. Це похвальний християнський звичай у роковини – давати на відправу святої Літургії, парастасу чи панахиди. Так ми засвідчуємо нашу любов до дорогих нам померлих і нашу вдячність їм.

3. ДЕНЬ ПІСЛЯ ПРАЗНИКА ХРАМУ

Львівський Синод зазначає, що це звичай нашої Церкви – наступного дня після празника храму правити святу Літургію і чин за померлих. Якщо б той день випав тоді, коли не можна правити Літургії за померлих, то це поминання треба перенести на інший найближчий день (Титул XII, Гл. I).

4. ПРОВОДИ НА ЦВИНТАР У ВОСКРЕСНОМУ ЧАСІ

У нашого народу був гарний звичай другого або третього для Великодніх свят або також у Томину неділю йти з процесією на цвинтар і там, на гробах, ставити хліби та правити панахиди. Ця практика має символічне значення: живі в часі воскреснім ідуть до померлих, щоб поділитися з ними радістю Христового Воскресення.

5. ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНІ ПОМИНКИ НА ГРОБАХ ГЕРОЇВ

У новіших часах на землях Галицької України був звичай іти на Зелені свята з процесією на могили тих, які віддали своє життя за Рідний Край, і там правити панахиди за спокій їхніх душ. ■

Приходімо на допомогу стражденним душам за посередництвом МОЛИТВИ ДО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він утішив стражденні душі.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він пожертвував стражденним душам Свою дорогоцінну кров.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він спрямував дію всіх Святих Служб Божих на користь стражденних душ.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він спрямував на стражденні душі усю Свою любов, Доброту та Милосердя Свого Найсвятішого Серця.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він віддав стражденним душам Своє тридцятирічне укрите життя та терпіння.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він віддав стражденним душам все, що зробив за три роки прилюдного життя та страждання.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він дав стражденним душам силу своїх страждань та смерті.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він розділив зі стражденними душами всю Свою любов до життя, Свої страждання та доброчесність.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він розділив зі стражденними душами всю велич свого Воскресіння.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він розділив зі стражденними душами своє Євхаристійне життя.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він розділив зі стражденними душами силу страждань всіх люблячих Бога душ.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він розділив зі стражденними душами добрі справи та страждання усіх люблячих Бога душ.
- Вітаємо Тебе, милостива Маріє, попроси Ісуса, щоб Він швидко прийняв стражденні душі до блаженного життя.

ПОКЛИКАННЯ

Олена СТАСИК,
м. Дрогобич

Кожна людина прагне в житті визначитись у своєму виборі, відкритись щастю, поглянути в очі своїй долі. Вибір конкретного стану – постійно актуальне питання, яке не раз досить важко вирішити без особливої допомоги Всевишнього. Тільки Він як всемогутній огортає наше земне буття: минуле, теперішнє і майбутнє. Саме Він може показати нам дорогу, якою маємо іти до мети. Якщо ми повіримо в те, що будемо щасливими в небі, то зможемо досягнути цієї радості вже тут, на землі… А що може бути від цього важливіше?.. Та тільки треба вірити і ще раз вірити!!! Життя іноді здається нестерпним, не раз кидає виклики, яких ми вже не в силі прийняти, однак ми не самі – з нами Бог, Рятівник людини. У кожну хвилину Він радий простягнути нам свою руку допомоги, яка так нам потрібна…

Кожна людина протягом свого життя перебуває у так званому стані. Їх є три: подружній, вільний та монаший.

В сучасному світі монашество, здавалося б, непомітне. Так мало людей знає, хто такі монахи та чим вони займаються. Дехто бачить їх втікачами від проблем, інші – диваками, ще інші – святими. Але ким є монахи насправді? Монах – один, тобто той, хто живе одноосібно, по-іншому, відрізняючись від людей. І на перший погляд дивним є те, що в сучасному світі є люди, які, як і сімнадцять століть тому, залишають все заради того, щоб служити Господеві. Сучасне монашество майже не відрізняється від давнього, бо всі незмінно живуть за Заповідями Божими, і з цього випливає, що монах – це християнин, який досконало сповняє Заповіді. Блаженніший Любомир (Гузар) каже: «Покликання монаше - бути свідком отого християнського життя в дуже радикальний спосіб, значить бути дуже послідовним у виконанні Божих Заповідей». Головним завданням монашества є молитва. Молитва не тільки за себе чи за певну особу, а й за цілий світ. Ступаючи на дорогу монашества, людина дає обітниці чистоти, убогості та послуху. Послух, на мою думку, є обітницею, однією з найважчих у виконанні. Для цього потрібно переступити через своє «я» та підкоритись Божій волі. Монаший шлях характеризують євангельські ради: вбогість, чистота та послух. Кожен зі станів накладає певні зобов'язання, здійснення яких впливає на реалізацію нашого життя, щастя чи нещастя, успіху або неуспіху…

Важливою складовою для монаха є його одяг. Зодягаючись у нього, монах зодягається у Христа. Одежа для монаха є також і нагадуванням, для чого людина вступила до монастиря, ким вона стала, що повинна робити. Кожний монаший чин має свою форму одягу, яка складається обов'язково з габіта та пояса. В жіночих чинах обов'язковою частиною одягу є покриття на голову: намітка, каптур чи корнет. У деяких чоловічих монаших чинах також є головні убори: скуфія, каптур – які також відіграють важливу роль. ■

Покликання своє пізнати,
неоціненний дар небес.
Життя Творцю сповна віддати,узяти
щиро нести хрест.
В терпінні віри не втрачаю, хоч серце
боляче кипить.
Життя Творцю сповна вручаю. А з
Ним є щастям кожна мить!

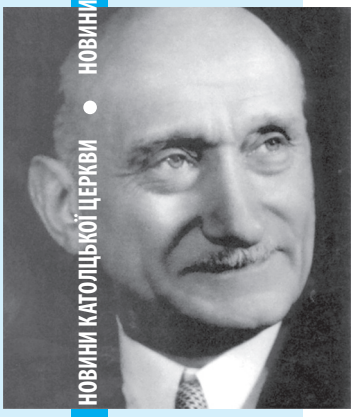

Один із засновників ЄС може стати святим

Наближається 50-річчя від смерті Робера Шумана, відомого люксембурзького політика, одного з «батьків-засновників Європи».

«Його постать підтримує тих, хто в політиці дотримується християнських, а також європейських цінностей в цей непростий час. Але, перш за все, тих, хто хоче показати, що християнство може бути присутнім у суспільному житті», – зазначив Лука Волонте, почесний голова Європейської народної партії.

Робер Шуман приєднався до трьох інших політиків, француза Жана Моне, німця Конрада Аденауера і італійця Альчіде де Гаспері, і вони заснували Європейське об'єднання вугілля і сталі, яке пізніше перетворилося на Європейський Союз.

Навіть у той час, коли він сприяв встановленню миру на континенті, зруйнованому війною, він залишався глибоко віруючим християнином. У 2006 році він був оголошений «Слугою Божим», а процес його беатифікації все ще триває. ■

Джерело: www.catholic-media.org

Меджугор'є: «рапорт позитивний»

Ватиканська комісія, яка займається дослідженням імовірних об'явлень Матері Божої в Меджугор'ї, переказала до Ватикану «позитивний рапорт» про те, що діється у цій невеликій місцевості в Герцеговині. Цей рапорт, за планом, мав бути поданий у Ватикан до кінця березня ц.р.

Справа ствердження надприродного характеру об'явлень залишається відкритою, оскільки об'явлення ще продовжуються. Тож не варто чекати на швидку реакцію Папи у цій справі.

Меджугор'є належить до дієцезії Мостар (територія Герцеговини). Згідно зі словами групи молодих мешканців цієї місцевості, від 24 червня 1981 р. їм стала об'являтися Матір Божа, передаючи «послання». Ці зустрічі тривають і понині, й пов'язані вони не з місцем (відбуваються також і поза Меджугор'є), а з особами візіонерів. Саме незвичайна в історії таких подій тривалість і брак їх остаточного завершення становлять одну з головних причин, чому Церква не винесла остаточного рішення щодо їх надприродного характеру.

Меджугор'є щороку відвідують близько 2 млн. осіб. ■

Джерело: Католицький Медіа-Центр

Як познайомилися батьки Венедикта XVI

Вони б ніколи не зустрілися, якби не один католицький тижневик… Вони зустрілися завдяки шлюбному оголошенню в газеті, – нагадує портал «Il Sismografo».

Повідомлення було опубліковане в католицькому тижневику «Altöttinger Liebfrauenbote» від 7 березня 1920 року. Йозеф Ратцінґер, який був комісаром жандармерії, написав: «Скромний службовець, бакалавр, 43 роки, з правом на пенсію, хоче одружитися з дівчиною-католичкою, яка вміє готувати, а також трохи шити і має якусь власність».

Оскільки не надійшло жодної відповіді, чотири місяці потому він повторно подав своє оголошення, додавши, що майно не є обов'язковою умовою.

Незабаром він отримав відповідь від Марії Пайнтнер, яка була молодша він нього на сім років. Вони одружилися в листопаді 1920 року. Подружжя народило трьох дітей: Марію (1921-1991), Ґеорґа (1924) і Йозефа (1927). ■

Джерело: Католицький Медіа-Центр

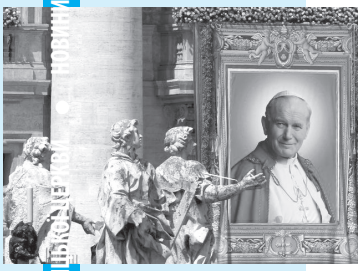

Рим очікує 5 мільйонів паломників на канонізацію папи Івана Павла II в квітні

Влада Риму у співпраці з Ватиканом почала підготовку до канонізації Івана Павла II і Івана XXIII 27 квітня, – розповів мер Ігнаціо Маріно. Упродовж 10 днів – від Страсного тижня до цієї Літургії – місто очікує прибуття п'яти мільйонів паломників.

В інтерв'ю для «Радіо Ватикану» в суботу мер італійської столиці повідомив, що вже створена робоча група, яка буде співпрацювати з групою, яку координує держсекретар Святого Престолу Архиєпископ П'єтро Паролін.

Маріно називає канонізації «історичною подією планетарного характеру».

«Упродовж 10 днів ми очікуємо 5 мільйонів осіб. Це будуть незвичайні дні: Хресна дорога Папи Франциска, Великдень, канонізація двох Пап», – сказав мер Риму.

Він запевнив, що уряд Риму забезпечить транспорт і ночівлю для паломників. ■

Джерело: Католицький Медіа-Центр

Упіймали фальшивих священиків

Яцек К. саме «служив» чергову Месу, коли до храму увійшли поліцейські. Впродовж місяця шахраї вдавали священиків, обманюючи настоятелів та віруючих.

Так званий о. Адеодат послуговується документом, який нібито виданий греко-католицьким єпископом із Харкова. У листі єпископ Степан Меньок нібито висилає його з місією збирати пожертви на будівництво санктуарію Матері Божої в Донецьку. Там «о. Адеодат» представлений як член спільноти Священцького Братства св. Климентія Римського у Донецьку.

Яцек К. був раніше затримуваний за крадіжки. Також він став засновником Товариства допомоги сім'ї та неповносправним, організовуючи публічний збір коштів, до чого залучив, зокрема, молодь. Уміло грав роль священика, бо раніше упродовж року був семінаристом. Затриманий разом із ним 15 січня цього року – це 65-річний Ян К. із Гданська. Обоє вдавали священиків, «відправляючи Меси» та «вділяючи» інші таїнства. ■

Джерело: Католицький Медіа-Центр

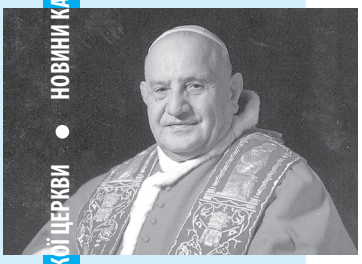

За посередництвом Йоана XXIII сталося багато чудес

Є багато чудес за посередництвом блаженного Йоана XXIII. Повідомлення про них, іноді з медичною документацією, дійшли як до Ватикану, так і до архиєпископа Лоріса Франческа Каповілли, давнього особистого секретаря Папи Ронкаллі.

Таким чином кардинал Анджело Амато, префект Конгрегації з канонізації святих, виправив інформацію, яку надала Апостольська Столиця півроку тому з нагоди оголошення рішення Папи Франциска про канонізацію Йоана XXIII без другого чуда, якого вимагало канонічне право, а всього лише на основі першого чуда, яке було потрібним для беатифікації. Кардинал Амато заявив, що ця інформація була помилковою. Папа тільки вирішив прискорити канонізацію, щоб залучити до лику святих Йоана Павла II та Йоана XXIII.

Глава дикастерії Ватикану поділився цією інформацією з нагоди інавгурації ватиканського курсу для постулаторів.

Кардинал Амато додав, що пріоритетами є справи Азії, Африки, Північної та Південної Америки та Східної Європи, з огляду на жорстокі переслідування, яких зазнавали місцеві Церкви за нацизму і комунізму. ■

Джерело: Католицький Медіа-Центр

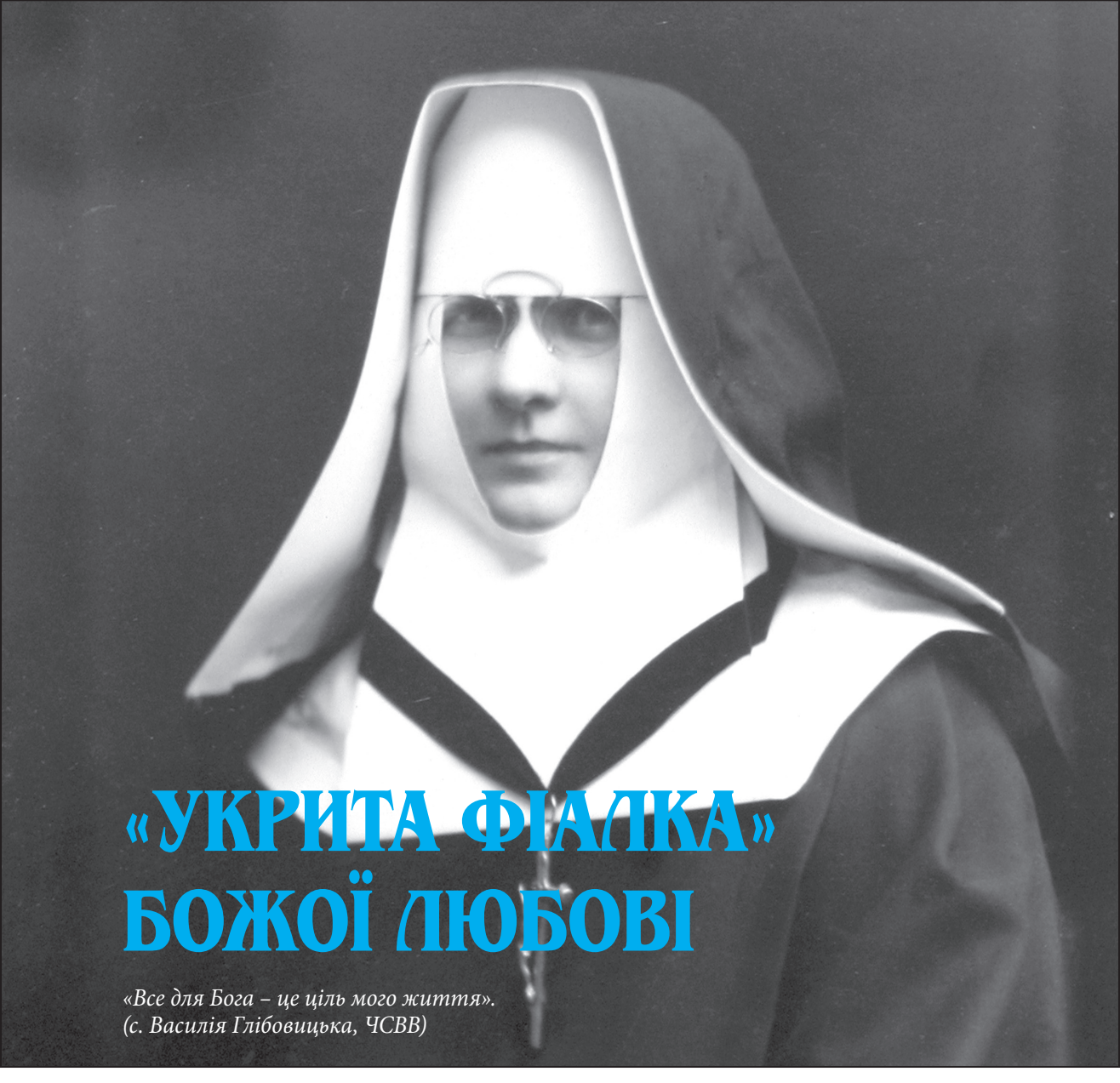

«УКРИТА ФІАЛКА» БОЖОЇ ЛЮБОВІ

«Все для Бога – це ціль мого життя».
(с. Василія Глібовицька, ЧСВВ)

19 лютого ми пригадуємо день народження сестри Василії Глібовицької, яка була і залишається світлою постаттю нашої Церкви та Василіянського Чину. Монахиня, яка прожила коротке (лише 34 роки) життя, залишила нам нев'янучий приклад геройської мужності та відданості Богові.

Ця тендітна, трохи хвороблива дівчина ще змалку вирішила стати монахинею. Її покликання народилося у родинному колі, де батько, греко-католицький священик, і мати дбали про моральне виховання дітей та їх гідну освіту. Зростала Олена, майбутня сестра Василія, на Івано-Франківщині, з дитинства відзначалася чуттєвим характером та любов'ю до читання.

Олена навчалася спочатку у Надвірнянській школі, згодом – в «Інституті Марії» та Учительській семінарії в Станіславові (Івано-Франківську). У жовтні 1912 року сімнадцятилітньою дівчиною вона вступила до монастиря Сестер Василіянок у Станіславові. Молода сестра-новичка Оле-

на Глібовицька радо прийняла правила Конституції, намагалася так вести духовне життя, щоб у глибині серця зустріти Того, кого вона полюбила понад усе. Її постава, спілкування з іншими випромінювали спокій та мир. Уже з перших років у монастирі укріпилося в Олени оте велике бажання наслідувати святих, але тихо, непомітно. Невипадково вона обрала ім'я – сестра Василія, щоб, подібно до небесного покровителя, віддати життя Христові. Вона спішила до Господа у своєму серці, ховаючи від людського ока чесноти і подвиги. Духовність «укритого» життя є непростою. Людина виконує таку ж роботу, як інші, але вкладає в неї щось особливе – молитву. Так народжується чудо.

25 листопада 1918 року, в день святого Йосафата, сестра Василія склала Вічні обіти. Вона працювала учителькою, навчала четвертий клас, який був дуже численним, через що непросто було тримати в ньому дисципліну. Але, як згадували вихованки, вони ніколи не бачили сестри Василії розгніваною чи роздратованою. Сестра виховувала дітей у християнському дусі. Школярі любили свою учительку, а особливо за те, що була до них уважною, лагідною, стриманою. Про любов до дітей та їх виховання сестра Василія писала у своєму записнику: « …постановила, що колись буду вчителькою та понесу вбогим українським діточкам світло науки й освіти. Вже мовби бачу свій клас: повнісінько дрібних діточок – а я маю їх провадити, маю їх учити. Так, я буду їх учити, для них посвячувати всі свої сили. Буду старатись ушляхетнити їх молоді серденька, вказуючи на найвищий Ідеал – Бога – та вщеплюючи в них любов до рідного краю».

Та найбільшою мрією сестри Василії було у молитві, праці та терпінні осягнути святість. Про це вона часто роздумувала у своєму серці. «…Треба гаряче бажати святості, про неї ввесь час молитися, її жадати в Ісуса, бо тим, хто менше просить, тим менше одержує, а як не просить, то не дістане нічого й сам собі буде винен», – писала вона.

Попри веселість і делікатність сестри Василії можна не помітити глибоких страждань від хвороб, що супроводжували її молоде життя. Ангіни, застуди, слабість часто підривали здоров'я монахині. Але сестра працювала, не привертаючи зайвої уваги до своїх проблем. Аж тут… У надвечір'я празника святого Василія Великого 1919 року у віці 24 роки сестра Василія переживає важкий серцевий напад, наслідки якого вона буде нести через усе життя. Хвороба серця щоразу прогресувала, і фізичні сили сестри зменшувалися. Лікар заборонив їй будь-які фізичні навантаження, навіть швидку ходу… Слабке здоров'я не стало на заваді нового призначення, хворобливу тілом, але сильну духом сестру Василію призначили маґістрою новичок (наставницею молодих монахинь). Вона з великим довір'ям до Бога прийняла це служіння. Згодом у 1922 році, коли Сестри Василіянки розпочинали свою працю на Закарпатті, сестра Василія з матір'ю Магдалиною Гуменюк та ще трьома сестрами вирушили до Ужгорода. Дорога виявилася непростою, та і умови праці були складними: чужина, упереджене ставлення місцевих жителів. Але стараннями сестер та за підтримки о. Августина Волошина ситуація на Закарпатті змінилася. Упродовж 1924 – 1925 рр. в Ужгородському інтернаті, яким опікувалися Василіянки, навчалися та проживали понад 70 дівчат. Сестра Василія працювала там у бібліотеці, перекладала деякі твори українською мовою, писала для дітей вірші, п'єси. Невдовзі мати ігуменя організувала сиротинець для дітей до п'яти років, у якому також працювала сестра Василія.

Серед її записів знаходимо роздуми про духовне життя: «Бог дозволив мені глибше глянути в тайни Своєї любови й милосердя, в безконечні глибини Своїх терпінь і радощів. Коли прийде терпіння, чи ж не є воно доказом того, що наша жертва прийнята? Чи не маємо тоді більше причин до радості, ніж смутку? Правда, людська природа не може не відчувати труднощів і болю: інакше не було б і самої жертви. Але коли серце переповнене правдивою любов'ю до Бога, тоді в жертві знаходимо джерело постійних радощів, що є знаменним засобом правдивої побожності. Бог не любить, щоб Йому приносили жертву зі сумним обличчям і в скривленому настрої. "Веселого давця любить Бог," – каже Апостол».

Сестра Василія залишилася вірною своїм словам до останніх днів. Її молоде життя було сповнене важких фізичних страждань, хвороба серця так розвинулася, що сестра вже не могла підвестися з ліжка. Вона не хотіла перевтомлювати сестер, що вночі сиділи біля неї, просила лише освітити ікону Матері Божої, а сама цілу ніч молилася.

9 жовтня 1929 року в місті Пряшеві сестра Василія Глібовицька тихо відійшла до Бога. Її похоронили на місцевому цвинтарі. Через кілька років вийшла книга отця Севастіяна Сабола, ЧСВВ, «Укрита фіалка», яка розповідає про духовне життя монахині. Отець Севастіян зробив колосальну роботу, зібравши свідчення тих, хто знав і любив сестру Василію. Книга мала велику популярність, та й до сьогодні багато людей називають сестру «укритою фіалкою».

У 2003 році розпочато процес беатифікації сестри Василії Глібовицької, щоб причислити її до лику блаженних. Є чимало свідчень про чудесні зцілення за її заступництвом, особливо сестра вислуховує просьби дітей за успішне навчання. Вона була люблячою учителькою, нею і залишилася. ■

За матеріалами архіву сестер Василіянок
підготувала Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК

БЛАЖЕННІ ВІРУЮЧІ

Вже більше тижня безперервно пекло сонце. Буластрашенна засуха. Весь урожай на полях, в городах почав сохнути. Люди в розпуці не знали, щомаютьробити. Священик на проповіді в неділю сказав:

– Це, видно, кара Господня за ваші гріхи. Врятувати нас може тільки молитва до Господа за прощення гріхів і прохання, щоби зіслав на наші поля дощ. Розійдіться тепер по домах, моліться щиро, дотримуйтесь увесь тиждень посту і вірте, що Господь вислухає вас. На другу неділю приходьте до церкви, і спільно відправимо Службу Божу в намірі дощу.

Усі вірні послухали поради свого душпастиря, розійшлися по домівках, постили і молились увесь тиждень, а в неділю прийшли до церкви, як було сказано.

Коли священик побачив їх у церкві, з обуренням вигукнув:

– Вертайтеся додому! Для недовірків не буду правити Служби Божої.

– Але ж пан отче! Ми прийшли з повною вірою, що Бог вислухав наші молитви, – сказали прихожани.

– З вірою? –обурився священик. – А де ж ваші парасолі? Чому не взяли їх зі собою? То така ваша віра!

ЮВІЛЕЙ 75-ЛІТТЯ
ОТЦЯ ВОЛОДИМИРА ПАЛЧИНСЬКОГО, ЧСВВ

Нещодавно в Івано-Франківському монастирі Отців Василіян відбулось ювілейне святкування з нагоди 75-ліття о. Володимира Палчинського, ЧСВВ. Розпочались урочистості з подячної Святої Літургії у храмі Царя Христа, яку очолив ювіляр у співслужінні співбратів з Василіянського Чину. Після численних привітань та побажань о. Володимирові, активному діячу та провіднікові товариства «Апостольства Молитви» з часів підпілля і до сьогодні, вислуженому ігумену монастиря Вознесіння Господнього в Золочеві та монастиря Царя Христа в Івано-Франківську, невтомному працівникові на ниві Божій, прозвучало традиційне многоліття.

Приєднуємось до привітань і зичимо ювіляру й надалі надихати свою паству, жити у вірі, злагоді та любові Божій.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! І ХОЧЕМО РАЗОМ З ВАМИ ВІДПОВІСТИ: СЛАВИМО ЙОГО!

Дорога редакціє журналу «Місіонар», ми, вірні УГКЦ із сіл Підлуби та Бердихів Яворівського району Львівської області, бажаємо привітати на сторінках вашого журналу нашого духовного батька отця Володимира Палчинського, ЧСВВ, із ювілеями.

Коли наша Церква була в підпіллі, о. Володимир опікувався нашими селами. Добиралися автобусами, а від села

до села – пішки, відправи проходили вночі, в страсі, але ніхто не помер без святої Сповіді та святого Причастя. Похорони проводили самі, але, щоб навчитися співати парастас, отець купили нам магнітофон та касету, і так ми з молитвою хоронили людей. Вночі була Свята Літургія, запечатали гріб, а вдень самі провадили похорон.

Дітей до першого святого Причастя готували сестри-монахині, а для дівчаток отець привозив білі вельони і робив на пам'ять фотографії.

Такі події, як шлюби, хрестини чи перші святі Причастя, відбувалися урочисто, хоч це було в хаті; урочистість відчувалася в душі.

Можна багато розповідати різних історій із життя Церкви в підпіллі, але хочеться сказати одне: ми дякуємо Богу за цей прожитий час підпілля разом з такими жертовними отцями, як о. Володимир, бо люди відчули смак правдивої віри, сміло визнавали приналежність до Католицької Церкви, навіть в КДБ чи інших органах.

Де ступала нога о. Володимира, він всюди засновував Апостольство Молитви, це дуже помагало в підпіллі разом збиратися на молитву. В травні, червні, в часі Великого посту, в перший четвер кожного місяця збиралися родинами на спільні молебні, Хресні дороги, вервиці, Святу годину та інші молитви. А в першу п'ятницю отець Володимир старалися приїжджати, а як не виходило, то ми їхали до Львова до Катедри. Апостольство Молитви зобов'язувало до спільної молитви.

Отець Володимир і до сьогодні не залишає нас, приїжджає на реколекції і різні святкування нашої парафії. Про о. Володимира писати можна багато, але всі знають його працю в Церкві, як він любить красу храму і своїм прикладом любов передає молодим. Це можна побачити в церкві Царя Христа на Майзлях в м. Івано-Франківську.

Дорогий отче Володимире, знайте, що всі вірні нашої парафії люблять Вас, тішаться Вами і моляться за Вас!

Тому з нагоди Ваших ювілеїв – дня уродин, монашого і свяченичого життя – прийміть наші вітання! Нехай Всевишній Господь кріпить Вас, додає сили і здоров'я, щоб Ви ще довго приїжджали на нашу парафію та проповідували таким тихим, але сильним голосом віри у наших храмах, будили в людських серцях любов до Бога, Церкви і України!

А ми, діти Католицької Церкви, будемо молитися за Вас і просити в Бога для Вас многії і благії літа!

Із серця линуть найщиріші побажання,

За Вас до Господа віночок молитов.
Нехай здійсняться всі Ваші бажання,
Прийміть за все подяку і любов.
Рясних Вам ласк у Господа благаєм,
Здоров'я, щастя, радості й добра,
Хай Мати Божа Вас охороняє
На многії і благії літа!

парафіяни і молитовна спільнота
Апостольства Молитви
с. Підлуби і с. Бердихів,
Яворівського району Львівської області

ВАСИЛІЯНСЬКІ СВЯЧЕННЯ

Софія НАГІРНА,
м. Червоноград

“Не ви мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви йшли і плід принесли, та щоб тривав ваш плід, а й щоб усе, про що б ви тільки попросили в Отця в моє ім’я, дам вам”(Йоан, 15, 16).

9 січня 2014 р. у василіянськомув монастирі св. Юрія в Червонограді відбулась Божественна Літургія, яку очолив владика Михаїл Колтун, єпископ Сокальсько-Жовківський. Під час богослужіння Архиєрей уділив священичі свячення д. Йосафатові Герляку, ЧСВВ, та дияконські свячення бр. Стефанові Вонсіку, ЧСВВ (з Бразилії).

На проповіді Владика підкреслив, що Господь Бог «зодягне цих нових священика і диякона в красу, яка перевершує красу єлею, зодягне гідністю бути священиком – учасником вічного священства і краси небесної слави, яку лише зображають шати священичого одягу». Крім того, владика Михаїл розказав про життя священномученика Стефана: «Святий апостол первомученик і архидиякон Стефан був старшим серед семи дияконів, поставлених самими апостолами, тому його називають архідияконом. Він був християнським первомучеником і постраждав за Христа у віці близько 30 років. Це був «початок мучеників, учитель страждань за Христа,

основа доброго ісповідання, бо перед Стефаном ніхто не проливав крові своєї за Євангеліє». Завершуючи проповідь, єпископ наголосив: «Згадуючи пам'ять святого первомученика Степана, просімо його, щоб він своїми молитвами випросив нам у Христа ласку сильної віри і мудрості, мужності, щоб вони допомагали нам приносити в житті щедрі плоди любові Бога і ближнього».

Після Великого Входу Архиєрей уділив священичі та дияконські свячення. Після того, як обидва кандидати стали навколішки, а д. Йосафат присягнув вірність Богові і Церкві, єпископ, поклав руки на голови, прочитав молитви та подав священичу й дияконську одіж: стихарі, епітрахиль, пояс, нарукавники та фелон, а дияконові – орар. Опісля нововисвячені стали біля престолу і співслужили Божественну Літургію разом з Преосвященним Владикою та Протоігуменом Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Пантелеймоном Саламахою, ЧСВВ, Провінційнийним консультором о. Макарієм Флячком, ЧСВВ, ректором Василіянського інституту філософсько-богословських студій ім. Митрополита Йосифа В. Рутського о. Йосафатом Хаймиком, ЧСВВ, та іншими священнослужителями.

По завершені Служби Божої о. Пантелеймон подякував Преосвященному Владиці за уділення ієрейських та дияконських свячень та побажав йому щедрих Божих ласк у архієрейському служінні.

В кінці зі словами вдячності звернувся новопресвітер Йосафат Герляк. Він подякував своїм батькам за виховання і за те, що подарували його на служіння Богові. Відтак новоієрей подякував усім, причетним до його монашого і священичого виховання. ■

Диякон Стефан Вонсік, ЧСВВ

Елтон Стефан Вонсік народився 09.04.1988 р. в м. Арарува в штаті Парана в Бразилії. Має ще трьох старших сестер.
В 1995 – 1998 рр. навчався в школі «Жоао Пессоа», в 1999 – 2002 рр. – в державній школі «29 новембро», а в 2003 – 2005 рр. – у середній школі «Прінсеза Ізабел» в Арарувні.
15.02.2006 р. вступив до Василіянського Чину Святого Йосафата в м. Івай. 30.01.2008 р. склав перші монаші обіти, а з 2008 р. - розпочав студії з філософії у Василіянському Інституті Св. Василія в Куритибі. З 2011 р продовжує священичий вишкіл у ВІФБС ім. митр. Йосифа В. Рутського – в Брюховичах. 20.07.2013 р. в Жовкві склав довічні обіти. Тепер є студентом п'ятого курсу. ■

Отець Йосафат Герляк, ЧСВВ

Йосафат Михайло Герляк, народився 12.05.1986 року у с. Сторона, Дрогобицького району Львівської обл. Має двох сестер.
В 1993 –1996 рр. навчався у середній школі № 17, а в 1996 – 2003 рр. – у середній школі № 2, м. Дрогобича.
11.09.2004р. вступив до Василіянського Чину св. Йосафата у Крехівському монастирі. Новіціят проходив з 07.07.2005 р. до 28.08.2006 р. Першу тимчасову професію склав 28.08.2006 р. З 2007 р. розпочав філософсько-богословські студії у ВІФБС в Брюховичах, закінчив 2013 р.
Довічні обіти склав 28.08.2011 р.
З 2013 р. переведений на служіння до Червоноградського монастиря св. Юрія, де з рук Михаїла Колтуна, Правлячого Архиєрея Сокальсько-Жовківської Єпархії Української Греко-Католицької Церкви 22.09.2013 р. отримав дияконські свячення, а 09.01.2014 р. – ієрейські. ■

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК ВАСИЛІЯНСЬКОЇ ОБИТЕЛІ У ЛУЦЬКУ

о. Павло ФЕДУСІВ, ЧСВВ

У Луцькому василіянському монастирі 14 січня відбулося святкування храмового празника Св. Василія Великого. Численні вірні, парафіяни та гості храму разом зі своїми священиками брали участь в Архиєрейській Божественній Літургії, яку очолювали Луцький екзарх єп. Йосафат Говера та єп. Димитрій Григорак, ЧСВВ, єпарх Бучацький.

Були присутні ієромонахи ЧСВВ: Атанасій Євуш, ігумен Крехівський, Степан Бондаренко, Ілля Сірук, ігумен Володимир-Волинський, Доротей Ганджалас, Терентій Довганюк, координатор Апостольства Молитви в Україні, та Віталій Попадюк, головний редактор часопису «МІСІОНАР». О. Віталій, який напередодні празника проводив для парафіян реколекції, у яких наголошував на двох важливих аспектах життя християнина: єдності людини зі своїм Творцем і єдності людей між собою.

Розділили радість свята і священики з екзархату: о. Євген Задорожний, ЧНІ, з м. Кузнецовська, о. Роман Бегей та о. Тарас Омельчук з Катедрального собору, о. Богдан Іващук з с. Положево, о. Сергій з м. Рожища, о. Володимир Зінько з м. Горохова. Теж були римо-католицькі священики о. Ян Бурас, о. Павло Хом'як, парох катедрального собору Петра і Павла, разом з вікарієм о. Василем. Прийшов і представник з УПЦ КП о. Олександр Безкоровайний.

У проповіді, яку виголосив владика Димитрій, ігумен луцького монастиря в 1999-2007 рр., було акцентовано на неперевершеній постаті св. Василія Великого, який був до кінця свого життя вірним Господеві і не шкодував себе на службі Богові і людям. А ще наголосив на антипостаті сучасника св. Василія Юліана Відступника. Ставлячи їх як приклади для нас у досить складний і непевний час для Церкви і держави.

Після Божественої Літургії звучали слова привітання і многоліття. Далі – виступ вертепу молодіжно-дитячого центру «Диво».

На завершення відбулося відкриття виставки ікон, які виконали діти художньої студії, що діє при храмі під керівництвом луцьких художників п. Тетяни Мялковської, п. Галини Черниш та п. Катерини Ганейчук. ■

БРАТИ – ІСПОВІДНИКИ ЗАКАРПАТТЯ

Спогади із записок 1994 р.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Якщо їхати трасою з Мукачева до Хуста, то із села Широкого на схід видно пагорб, на якому стоїть, як писанка, монастирська церква. Це і є Імстичівський славний монастир, знаний не тільки на Закарпатті, але і за його межами. Історія його сягає минулих сторіч. Він був завжди осередком духовного життя всього Закарпаття. Отці Василіяни працювали не тільки для Імстичева, але й для інших навколишніх сіл. Після ліквідації василіянських монастирів на Закарпатті в кінці сорокових років минулого століття цей монастир якийсь час ще тримався. Сюди позвозили з усіх закарпатських монастирів отців і братів, яких ще не встигли арештувати. Влада чекала, не знаючи що далі з ними робити. З монастиря зробили таку собі в'язницю. Монахи очікували своєї долі, перебуваючи під своєрідним арештом. За кожним їхнім кроком наглядали «охоронці». Підпишуться на московське православ'я – будуть на Закарпатті, а ні – чекають їх Сибір, Казахстан чи простори Півночі. А для цього ще будуть розслідувати їхню діяльність, хто чим займався. «Все можливе: тюрма, допити, а навіть і смерть, якщо на це воля Божа», – говорили між собою отці й брати. Так і сталося.

І тепер, коли Греко-Католицька Церква відроджується, коли знову почали вигравати дзвони, як в неділю, так і в будень, у Імстичеві монастир немов би ожив від довгого сну. Повертаються до своїх монастирів монахи – брати і отці-василіяни. Всі вони похилі віком. Здоров'я підірване тюрмами, засланнями, але обличчя наповнені радістю. Відкриваються монастирі в Імстичеві, у Бороняві і трохи пізніше в Малому Березному. Колись славна василіянська Закарпатська Провінція, сьогодні ослаблена, кількісно відроджується. Отців можна почислити на пальцях, а братів ще менше. Їхнє життя упорядковує о. Павло Мадяр, ЧСВВ. Невтомно працює з мирянами з духовенством, а також з отцями і братами свого Чину Святого Василія Великого. Здоров'я його підірване. Одна легеня в нього видалена,

і то вже понад двадцять років. Аж дивно, скільки енергії у цієї людини, яка своєю добротою і любов'ю не одного зворушила і підняла на ноги не тільки духовно, але навіть матеріально. Від невтомної праці він часто втрачає сили і змушений підтягувати свій стан здоров'я. Тож лікування є для нього необхідним.

Це було влітку 1993 року. О. Павло знову захворів. Лікарі направляють його на курорт – в санаторій в с. Довге. Там він уже перебував декілька разів. Процедури і санаторне лікування підсилюють організм, і через деякий час він знову приступає до праці.

О. Павло не забуває і про своїх парафіян, а також братів. Бажає, щоб вони мали духовну опіку священика. Просить письмово о. Методія Скраля, ігумена Боронявського монастиря, послати о. Мелетія в Імстичево на час, коли він буде перебувати в санаторії у Довгому. Я охоче погодився поїхати до Імстичева. Ще ніколи там не був, але чув від боронявських людей, як вони колись пішки ходили туди на відпуст.

З Іршави їде автобус біля Імстичева по трасі, але прямого транспортного зв'язку немає, тому йду пішки ще два кілометри від шосейної дороги до села. Тут протікає лугами річка Боржава і творить справжній живопис цієї місцевості. Село також розділене. Частина його розташована в долині, інша на пагорбах, на яких стоїть церква, яку постійно обслуговували Отці Василіяни, ще й внизу є церква, в ній колись служили наші отці, але тепер нею користуються православні. Тому в селі є духовний поділ, хоч не дуже вороже наставлені одні до одних, і в цьому є велика заслуга отця Павла.

Піднімаюсь вгору, а тут ще одна церква будується. Це вже греко-католицька. І тут є поділ. Три церкви поруч, та найвище стоїть монастирська. Перед церквою – невеличкий цвинтар, де поховані наші отці. Увійшовши на подвір'я монастиря, я побачив, як безжурно бігає малеча. Монастирські приміщення займає тепер школа-інтернат, де навчаються і мешкають неповносправні діти.

Входжу в монастир, і тут мене зустрічає брат Венедикт, знаючи вже, для чого я приїхав. Привітались ми, а на коридор виходять два старенькі брати: Мар'ян і Юліан, – ще дуже гарно тримаються. Їм вже поза вісімдесят. Брат Мар'ян – високий закарпатець, а Юліан – низький, але також виражає своїм виглядом монаший спокій, покору. Я з ними привітався. Брат Мар'ян пропонує мені обід і запитує, чи буде ще вечірня Служба Божа.

– Бо у нас завжди дві Служби Божі відправлялися – одна з ранку, а друга увечері. А ми ще не мали Служби Божої. То ми будемо Вам, отче, дуже вдячні, бо о. Павла відвезли до Довгого на лікування.

– Він у важкому стані? – спитав я.

– Ні. Але щораз здоров'я в нього підупадає, тому нехай підлікується. Прошу отця, ідіть от в цю кімнату і відпочиньте. Ви з дороги і, напевно, стомлені. – Запропонував брат Мар'ян.

Зайшов я в келію брата Венедикта, якого знаю ще з підпілля. Сів на край ліжка і розпитую:

– Як вам тут, брате, живеться?

– Та нічого, дякую Богу за все. Отець Павло хворий, але і ці брати теж вже старенькі і також хворі, то треба їх доглядати. Особливо їм зимою було дуже важко: холодно, а дров було мало, і вугілля не вистачило. Але, слава Богу, зима минула, а літом вже є легше. Довелось їм на старість відчути не дуже приємні наші звичні умови, але таке монаше життя. Може Бог дасть, що цього року буде легша зима.

Розмова ще би продовжувалась, але потрібно служити Літургію.

Зауважую, що церква відновлена. Розписі виконані заново.

– Оці ікони малював отець Микола Щепа, а оці – його брат. Та в невдовзі о. Микола Щепа помер, похований тут у нас біля монастиря, – розказує брат Венедикт.

Куховарить в монастирі брат Мар'ян. І після Служби Божої, на якій були брати, він запрошує на вечерю. І тут при вечері нагадує, що куховарив з самих початків свого покликання. Він пам'ятає добре давні часи і щось хоче розказати. Можливо, і пам'ять підводить, то деякі речі повторює. Говорить впевнено, але і вислуховує уважно, коли я щось розказую чи запитую. Як я говорив, мені здавалось, що він кожне слово ловить і лиш тоді, коли я вже закінчував, починав висловлювати свої думки. Та сьогодні він мене тільки запитував. І тут почав згадувати про отців-василіян з Галичини, які були на Закарпатті ще до війни.

– Посилали на Закарпаття кращих отців, вони були глибокого духу. Всіх їх бачу, як сьогодні: о. Степан Решитило, о. Петро Котович – був тут, в Імстичеві, о. Полікарп Булик і о. Гліб Кінах – в Мукачеві. О. Стефан Решитило давав місії. То були славні отці, ревні в службі, вони заклали добрий фундамент.

Брат Мар'ян говорив з перервами і зважав на кожне слово. А брат Юліан мовчав. Він був мовчазний, але дуже побожний, і кожного разу приходив на розмову до мене у келію з братом Мар'яном.

Брат Мар'ян мав свою келію, а брат Юліан свою. У Брата Юліана була швейна машинка. І ціле життя він працював кравцем. В монастирі колись шив габіти і ремонтував одежу. Разом з братом Мар'яном вони були в Мукачівському монастирі.

Першого вечора я мав радість. При вечірнім іспиті совісті зрозумів, що я маю справу не з якимись звичайними братами, а з ісповідниками віри. Вони терпіли за віру, але не зрадили, і на старість знову повернулись до монастиря. Правда, коли брат Мар'ян готовий був поділитися своїми переживаннями з часів підпілля, то брат Юліан не міг, чи не хотів щось про себе розказати, тож про нього розказував брат Мар'ян. Я відчував, що брат Юліан – добра і порядна людина, не заподіяв нікому жодного зла. Він всіх любить, до всіх приємно відноситься, а основне – він щиро молиться як справжній досконалий монах.

Як тільки познайомився з братами, відчув їх дух, їхні переживання. Все-таки в них, попри всі труднощі, була радість, що на старість знову опинилися в монастирі і можуть молитися, як це було колись. Цю їхню радість сьогодні важко передати, бо тепер мають щодня Службу Божу, утреню, вечірню, ранішні і вечірні молитви, а також розважання, і знову монастирські мури й монастирська намолена церква захищають їх від усяких спокус і пустих думок. Завше тут відчуваються дух молитви і пошана до Пресвятої Євхаристії.

Іншим разом брат Мар'ян запросив мене до своєї келії і просив посидіти у нього, намагаючись поділитися своїм пережитим. До келії зайшов брат Юліан.

– Коли о. Павло попросив мене йти до монастиря, я тут же пішов з радістю, як тільки віддали нам ці келії, – говорив з піднесенням брат.

– Ви разом з братом Юліаном прийшли в монастир, як віддали вам ці келії? – запитую.

– А де… Брат не хотів йти. Він жив у родичів. Йому там не робили кривди, і він звик до такого життя та й не хотів

уже йти до монастиря. Але я йому кажу: «Ходи, там наше місце. Ми ж давали обіти, тож треба і вмирати в монастирі». Так привів його до монастиря. Обидва ми старі, а о. Павло також немає здоров'я, але добре, що брата дали. Дуже доброго брата нам дали, Венедикта. То нам помагає: і за продуктами сходить і за хлібом, куди тільки потрібно, всюди піде. Брат Юліан трохи на мене спочатку нарікав, бо біля рідних йому було краще, але що робити? Таке наше життя, монаше…

– А ви брата Юліана знали здавна? – знову запитую.

– Так. Як я прийшов до Мукачева, він вже був там довший час кравцем. Бо я прийшов в монастир пізніше. Відслуживши у чеському війську, прийшов додому і лише тоді пішов до монастиря. Та ще мене не прийняли відразу, то цілий рік втратив. Батька я вже не мав, а мати сама. Нас було п'ятеро дітей. Ділити поле не було звідки, бо поля у нас майже не було. То думаю: піду в монастир. Я мав велике бажання бути монахом. Не знаю, звідки ця охота запала в моє серце. Коли я підріс, то ми завжди з мамою ходили на відпусти, що відбувались на Чернечій горі. Це було так велично. Пам'ятаю, як вийшли молоді брати співати утреню, а мені приходить на думку: чому я не є між ними?

– Мене приваблювала не тільки Чернеча гора з монастирем, але й сама духовність вірних Закарпаття, коли вони сходилися на відпусти. З одного боку – могутня споруда середньовічної фортеці з високими мурами і вежами, а з другого боку – у вінку густих виноградників і рясних садів видніється монастирська церква св. Миколая з вежами і блискучими хрестами. А як задзвонять дзвони, то здається, що весь світ вклоняється Господеві Богові.

– А там, за горою, видніється рівнина з річкою Латорицею…

– На відпусти до Чернечої гори приходило багато людей, деколи до 50 тисяч вірних. А до Святого Причастя приступало до 10 тисяч. На відпуст з'їжджалися владики і багато священиків зі всіх околиць Закарпаття. Часто приїжджав владика Павло Ґойдич з Пряшева. Його звернення до народу були завжди пам'ятними, вражали…

– Мукачівська братія у монастирі до війни з кожним роком також зростала.

– Я відразу не міг чомусь відважитися йти до монастиря. Довелося відслужити ще у чеському війську, де я дав собі обітницю, що, коли повернуся додому, піду-таки в монастир. Як повернувся, мені пропонували їхати до Америки, але вирішив йти тою дорогою, яку вказував

мені Господь. Я твердо вирішив посвятити своє життя Богові.

– Прийшов я до монастиря, брат на фірті покликав ігумена. Коли він вийшов, то став випитувати, де я був, що робив, з якої я родини. Не мав я когось, щоб мене факторував, щоб хоч одне добре слово сказав про мене. А в кінці питає мене, що маю з одежі. Бо я в чому ходив, в тому і прийшов – бідні ми були. Хоч було холодно, та я навіть плаща не мав, все моє багатство – що на мені. Він носом покрутив, подивився на мене і каже: «Заробиш собі на плащ, тоді прийдеш». Мені стало незрозуміло і дуже гірко на серці, мало не заплакав з горя, але якось втримався, тому що такого ніде не писали. Біда. Що мав діяти?

– То, прошу брата, Ви одразу відчули труднощі, ще не будучи в монастирі, і як ви це сприйняли? – перебиваючи, задаю братові питання.

– Мене дуже стривожило це, а найбільше те, що я надіявся: буду в монастирі. А вийшло зовсім по-іншому. Та де я міг дістати плаща, адже ж я щойно повернувся з війська? І коли прийшов додому, то вдома нужда, що важко оповісти. Хоч мати була роботяща, та четверо дітей вдома, а я прийшов п'ятий. Скрута та й годі. Мати дуже хотіла, щоб я йшов до монастиря, вона була побожна. Її всі поважали в нашому селі, а для мене вона була святою. Правду Вам кажу: весь час за всіх нас молилася. Нічого я не міг сказати ігуменові. Сумний пішов додому. Цілий рік пробув удома. Роботу знайти було не так просто. Та я молився, бо хотів йти до монастиря і мамка моя молилася за мене. Особливо приваблював мене Мукачівський монастир. Я часто ходив до монастиря, бо хотів бачити братів і почути, як вони співають утреню, вечірню не тільки під час відпустів, але і в будень. Мені так хотілося з ними разом співати! А з багатьма братами я встиг познайомитися. Рівно через рік я прийшов знову до монастиря. Заробивши гроші, купив собі плащ, але мене вже не питали, що я вдітися маю. Прийняв мене ігумен дуже добре і ласкаво, я навіть не сподівався, що буду монахом. Він дуже зрадів, коли я сказав, що при війську я був кухарем і вмію все, що потрібно готувати на обід. Все ж таки моє бажання Господь Бог милосердний вислухав, і я став братом у Мукачівському монастирі. О, це був славний монастир… А я Вам вже говорив, що на відпуст сходилися на Чернечу гору зі всіх закутків Закарпаття і навіть з Галичини. Було багато духовенства. А наші брати-монахи були подивом для всіх. Як заспівають, то серце так підносилось, аж здавалось, що тут всі на небі. А, що там говорити… Чи ще таке буде?.. Не знаю…

– Буде! На Закарпатті буде багато покликань, народ тут побожний, і в Мукачеві скоро наші браття будуть і так само співатимуть, як це було до війни. Я вірю в це, – говорив, переконуючи брата Мар'яна.

– Дай Боже, щоб так сталося. Але я вже цього не дочекаюся. Коли я прийшов до монастиря, то брат Юліан там був кравцем, обшивав нас. Всі мали ходити в чистих габітах на служби, то він роботи також мав багато. Мене відразу запримітили, що я вмію їсти варити, то через якийсь час призначили до кухні, тож пригодився мій військовий кухарський досвід. Бо я при війську готував обіди воякам, а тепер – для братів і отців. Можливо, так Пан Бог зарядив, щоб я був у війську кухарем. А було для кого готувати, тоді було лиш братів 35 осіб. Хлопці молоді, їсти хочуть, а було деколи і скрутно. Не раз о. Полікарп Булик переживали. То прийдуть до мене, мало

що не плачуть, і посилають мене до добродіїв за допомогою. Їдемо до одних, до других і назбираємо цілий віз продуктів по селах та й веземо до монастиря. Так викручувались з цієї біди. О, це була добра людина. Отця Полікарпа любили всі брати. Він не міг ні покричати, ні посварити, але своєю добротою помагав, як тільки міг, тому я зараз, коли розмовляю з Вами, то говорю про нього на «Ви». Золота душа. Та взагалі, як я Вам говорив, галичани були добрими монахами, якихбудь не посилали до нас.

– Деякі отці наші недобре ставилися до них, та все одно це все зносили. Одного разу така була скрута, що все вийшло нам, нема з чого готувати обід. Продуктів нема, і хліба, і грошей нема. Прийшов до мене о. Полікарп і плаче. Так, плакав… Я подивився на нього, жаль мені так стало, то і кажу йому: «Отче, поїдемо до отця-пароха в сусіднє село. Цей отець завжди приїжджав до нас. Добра душа. Дуже любив наш монастир і, чим тільки міг, помагав нам. Отець Полікарп кажуть, що він і так завжди нам помагає, але скільки можна до нього їздити? Та їдемо. Приїхали до нього, то він так зрадів і питає, як там отець-ігумен поживають, як їх здоров'я. Я говорю, що хвилюється і каже, що Ви нам дуже багато помагаєте, то й соромиться Вас більше просити продуктів. «А щоб ви здорові були, – говорить він, – Та як би я смів не дати, та я зараз ціле село підійму і завеземо без вас все, що потрібно для братії». Я засміявся, а мій фірман вже під'їжджає до комори отця. Привезли ми повний віз усяких продуктів, всякої всячини. Він вже їх наготував і хотів завезти до нашого монастиря. За Божим провидінням все вийшло на добре. В скорому часі ми отримали гроші за вино з Чехії. В монастирі була велика винниця, і ми літургійне вино відправляли для церков на Чехію. Вони дуже собі хвалили наше вино з монастиря. То ми мали з нього великий дохід і могли утримувати свою братію. Це була велика допомога. В наших підвалах стояли великі бочки. Навіть під час війни, бочки були заповнені вином. З одних бочок виливали вино на продаж, а в інші заливали свіже, і так постійно. Ігумен завжди на великі свята по склянці вина наливали братам до вечері, а так ніколи не вживали вина, бо не було такої потреби.

Та це все лиш розповідь, але пожити там в монастирі, то направду було великим щастям. А потім прийшли більшовики. Німці з мадярами втікали, а тут цілий полк прибув на нашу гору. Один солдат, як добрався до підвалу із своїми друзями, то понапивались до нестями. А зайшов полковник. Він весь був червоний, як буряк, то так кричав на них… А відтак узяв пістолет і на місці застрілив цього солдата, який прямо з бочки, пробивши пострілом дірку, пив вино. То ще мали клопіт його хоронити. Ми боялись, щоб нас не постріляв. Солдати тут були трохи довше, але не хотіли з нами бути в монастирі, бо ми постійно молилися. Був дуже тривожний і непевний час. За якийсь час солдати забрались і, мабуть, пішли на фронт. Бо ще йшла війна. Але нас увесь час тривожили. До кожного прив'язувались. Багато разів до мене підходили. До мене говорив один: «Ти такий здоровий, а тут нічого не робиш. Тобі тільки робити». Він, напевно, думав, що тут лишень моляться. Пізніше декого з братів таки забрали до війська і на фронт відправили. Почалося наше горе, поки нас всіх не вивезли з монастиря до Імстичева. ■

(Продовження буде в наступному номері)

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ:
Страждання з Христом – це джерело душевного миру

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Дорогі терплячі і страждаючі брати і сестри, редакція «Місіонаря» посвячує вам сторінки свого часопису, щоб через Слово бути поруч з вами. Незважаючи на ваші недуги, терпіння і страждання, ми вам хочемо піднести у Слово Боже, сіячем якого є наш Вчитель Ісус Христос.

Навіть будучи хворими, ми повинні кожного дня ставити собі запитання: чи я, як слухач і виконавець Його слів, видаю який-небудь добрий плід і в скільки разів? Чи прагну бути добрим урожайним ґрунтом для Ісуса Христа?

Тож загляньмо щиро у своє зболене серце, яке є тим ґрунтом, тією ріллею. Чи готова вона прийняти посів Божого Слова? Чи наше серце є твердим каменем, а може витоптане невдячними людьми, чи заросло бур'янами і терниною? Не дивуймося, що зерно, посіяне у нашому серці, не дало добрих плодів або взагалі не зійшло.

Можливо, дорогий брате, сестро, лежиш на своєму ліжку вже не один день і навіть місяць. І є можливість, щоб послухати Слово Боже через радіо чи телебачення, а тут ще біля тебе знаходиться твій приятель «Місіонар», який є тою коробкою, з якої Сіяч бере зерно у свої долоні і засіває ґрунт, яким є твоє серце. Тож як розпізнати, чи це Слово зійшло і проросло, і яких плодів Господь Бог від нас вимагає, коли ми немічні і слабенькі своїм тілом, коли нам іноді важко говорити і пояснити щось про себе. Здається, що наше полум'я любові, запалене Словом Божим через священика або інших добрих людей, згасає. Згасає тому, що хтось посіяв недобре слово сумніву щодо вартості терпінь, згадуючи про легке життя, повне вигоди і втіхи.

Плодами Слова Божого і терпінь є спокій душі, яка випромінює всесильну любов на своїх ближніх.

«Дорогі хворі і терплячі, властиво, через рани Христа можемо дивитися очима надії на всяке зло, з яким зіткнулося людство.

Воскреслий Христос не усунув зі світу терпінь і зла, а оздоровив їх у самому корені. На подолання злу протиставив всесильну любов. Вказав нам, що дорогою до миру і радості є любов» (Венедикт XVI – з нагоди Світового дня хворих).

НАЛЕЖНІСТЬ ДО АПОСТОЛЬСТВА ХВОРИХ

Кожний хворий християнин своїми стражданнями і терпіннями, несучи хрест, наслідує Христа і разом з Христом приймає участь у відкуплені людського роду. «Хвороба направду є хрестом, а часом тяжким хрестом випробувань, які Бог допускає в житті людини у незрозумілій формі таємниці, якої ми не можемо зрозуміти. Це не є, як нам здається, якоюсь карою. Це не є щось для нашого знищення, коли нічого не залишається позитивного. Навпаки, хрест недуги, навіть коли він важкий для тіла, можемо нести разом з хрестом Христа, який стає джерелом відкуплення, життя і воскресіння для самого хворого, для інших, для всього людства. Як апостол Павло говорить, так і ви можете сказати, що доповняєте своїм тілом, те, чого бракує скорботам Христовим для його тіла, для добра Церкви.» (пор. Кол. 1, 24) (Іван-Павло II. «Незрозуміла таємниця», 8.07.1980 р.).

Кожна хвора чи стражденна людина може стати членом Апостольства хворих, яке поширене по всьому світі. Для цього потрібно виконувати три умови:

1. Прийняти терпіння як Божу волю.

2. Зносити ці терпіння і страждання терпеливо по-християнськи в єдності з Ісусом, Який за нас жертвувався на хресті, жертвується у Пресвятій Євхаристії і постійно живе у Церкві.

3. Жертвувати свої терпіння Богові в намірі приближення Царства Божого, за спасіння світу, за Церкву, Батьківщину і в наміренні Святішого Отця.

Ці умови не зобов'язують хворих під гріхом, ані на все життя, але лише на час хвороби.

Хворий, який з власної волі схоче виконувати ці умови, може звернутися за благословенням до своїх парохів чи духовних провідників.

ДУШЕВНИЙ СПОКІЙ ДЛЯ СТАРШИХ ВІКОМ

Більшість старших людей вважають себе недостатньо здоровими. Багато людей похилого віку стараються якось зберегти здоров'я, наскільки їм це вдасться. На заваді стають лихі звички, праця, недогляд за собою, негаразди дітей. Бути поміркованим у їжі, питті, уникати нерозумної поведінки не так легко.

Як зберегти практично засади гігієни, відпочинку і спокійне інтелектуальне життя, шукає багато людей, забуваючи про своє духовне життя. А тут ще пам'ять підводить. Деколи, як у народі говорять, є «коротка» і «довга» пам'ять. Тобто людина забуває навіть, що відбулося вчора, а знову є люди, які пам'ятають свою давнину з малих років і кожну подію переживають. Одне і друге не дуже сприяє духовному нашому росту.

Арістотель, великий філософ старини, говорив, що похилі віком більше живуть спогадами про минуле, аніж надіями на майбутнє. А християнин повинен опиратися на Слово Боже, що є у Святому Письмі, яке закликає «Не згадуйте про те, що було, не думайте про давнє! Ось я творю щось новітнє: воно ось-ось уже сходить? Я прокладу дорогу в пустині і на безлюддях ріки» (Іс. 43,18 – 13).

Людина повинна у похилому віці користатись даром Божим, яким є наша пам'ять. Все, що корисне для нас, треба пам'ятати, а що некорисне, – забувати. Якщо б людина пам'ятала всі свої терпіння, тривоги, болі життя і образи від різних людей і їх тяжкість, то вона б не могла далі існувати. Тож потрібно вміти управляти своєю пам'яттю. А це є тільки тоді можливо, коли ми будемо разом із Святим Письмом розважати про своє минуле життя, аналізувати свої вчинки і за все добре дякуватимемо Богові, за зле перепрошуватимемо, а ще краще – будемо у святій Сповіді каятись, щоб отримати прощення гріхів і заспокоїтись. Бо від нашого спокою залежить настрій людей, з якими будемо мешкати, працювати чи просто спілкуватися. Великою мудрістю старших людей є вміти згадувати або забувати, щоб зберігати душевний спокій і передавати його іншим.

«Не треба створювати якихось ілюзій, лишень примирімося з думкою про свою кончину. Не зі страхом, який нас сковує, а з упованням, яке нас підтримує і заохочує до життя, до праці і до служіння. Вже віддавна дав собі постанову: залишитися вірним собі, очікуючи смерть з усмішкою, яка розвеселить мою душу навіть у хвилині запустіння цього життя» (Іван ХХІІІ).

11 ЛЮТОГО – ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ХВОРОГО

11 лютого Вселенська Церква святкує свято Пречистої Діви Марії з Лурду, Якій Святішій Отець Іван-Павло ІІ посвятив терпіння цілого людства: «Разом з Марією, Матір'ю Христа, Яка стояла під хрестом, зупинімося і ми біля всіх хрестів сучасної людини».

Відзначення Всесвітнього дня хворого було запроваджено з ініціативи Папської Ради у справах душпастирства медичних працівників та затверджено 13 травня 1992

року Апостольським листом Святішого Отця Івана-Павла ІІ.

Метою святкування Всесвітнього дня хворого є звернути увагу християнської спільноти та всього суспільства до уважнішого та кращого лікування хворих людей, розвивати та стимулювати душпастирство охорони здоров'я у єпархіях, парафіях та медичних закладах, залучаючи до цього якнайбільше людей; звернути увагу на необхідність вишколу працівників охорони здоров'я: сприяти волонтерству у цьому, а хворим допомогти відчути себе активними членами християнських спільнот.

Українська Греко–Католицька Церква в особливий спосіб хворим посвячує неділю Розслабленого. Під час Літургії через Пресвяту Євхаристію вірні можуть поєднатися зі своїми хворими рідними, близькими, з усіма парафіянами, за яких Церква постійно молиться. У такий спосіб вірні можуть виявити особливу підтримку людям, що терплять, зазнають страждань.

ОСЬ ТАКА СОБІ БУЛА ПАНІ МАР'ЯНА

Пані Мар'яну, незважаючи на її похилий вік, знали майже всі жителі невеликого районного містечка. Адже ж вона довгий час працювала у районній лікарні медсестрою. За своє добре служіння хворим мала вона від знайомих достойну пошану.

Поховавши чоловіка, будучи самотньою, кожного дня, а деколи двічі на день

ходила до храму Божого на Службу. Завжди усміхнена і доброзичлива до всіх. Якось підійшла до пароха, стала говорити:

– Прошу отця, якщо Христос так мене любить, то чому ж мене не забирає?

– Невже ж Ви до цього часу не зрозуміли, – відповів священик, здивований запитанням, – та Бог радіє Вашою любов'ю і ревністю. Незважаючи на всі труднощі, ви даєте добрий приклад життя і тим засвідчуєте свою віру.

– Це так, – відповідала старенька бабуся, – але я не можу щось зробити доброго для інших. Мало того, я сама мушу просити інших про допомогу. Бо в крамницю вже піти не можу, а як піду, то можу впасти, коли слизько, шофери сигналять мені, бо повільно переходжу вулицю. У крамниці мене лають, бо добре не бачу і не розрізняю грошей, повільно рахую і не бачу цін, а біля каси хтось скаже: «Бабцю поспішайте і не затримуйте черги!» А вдома випаде з рук ложечка, то навіть підняти не можу. Що, Господь не бачить цього, що я нікому не потрібна?

– Тут є якась правда, але Ви, мабуть, колись гордилися тим, що могли допомагати іншим. На старість Бог ще вимагає від Вас покори. Хіба Ви не знаєте, пані Мар'яно, що говорив Ісус до учнів, коли їм сказав: «Якщо

ви не навернетеся і не станете, як діти, не ввійдете в Царство Небесне. Хто, отже стане малим, як ця дитина, той буде найбільшим у Небесному Царстві?» (Мт. 18, 3–4).

Бабуся усміхнулася і пояснювала:

– Все це я розумію, але… А взагалі я хотіла з Вами, отче, поговорити, щоб трохи душу відвести. Дякую Вам, що мною не погордували. А оце візьміть як пожертву на храм Божий і по можливості відправте Службу Божу за щасливу мою смерть.

– Що Ви, що Ви, Вам ще жити і жити, але Службу Божу обов'язково відправлю, – говорив зворушено священик.

Через два тижні парох йшов засніженими стежками до храму. Дзвонили дзвони, звіщаючи, що пані Мар'яна померла. Господь Бог забрав її душу, як цього вона бажала. ■

МОЛИТВА ПОЖЕРТВУВАННЯ СТРАЖДАНЬ

Ісусе, Божественний Спасителю, через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії жертвую Тобі моє тілесне терпіння та душевні скорботи в намірениях святої Церкви, Апостольства молитви та … (назвати своє намірення).

Прошу Тебе, обдаруй повнотою вічного життя дітей, яким не дали змоги народитися. Огорни опікою родини, щоб силою Твоєї ласки успішно могли поборювати спокуси злого духа, з любов'ю приймаючи кожне життя та оберігаючи його від моменту зачаття аж до смерті. Вчини, щоб хрест, який несу, став для мене джерелом відваги, визволення та сили, щоб терпіння не позбавило мене надії, щоб не згасла моя віра, а любов щоб не маліла. А коли настане кінець мого життя, прийди по мене і запровадь мене до свого Царства. Амінь.

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

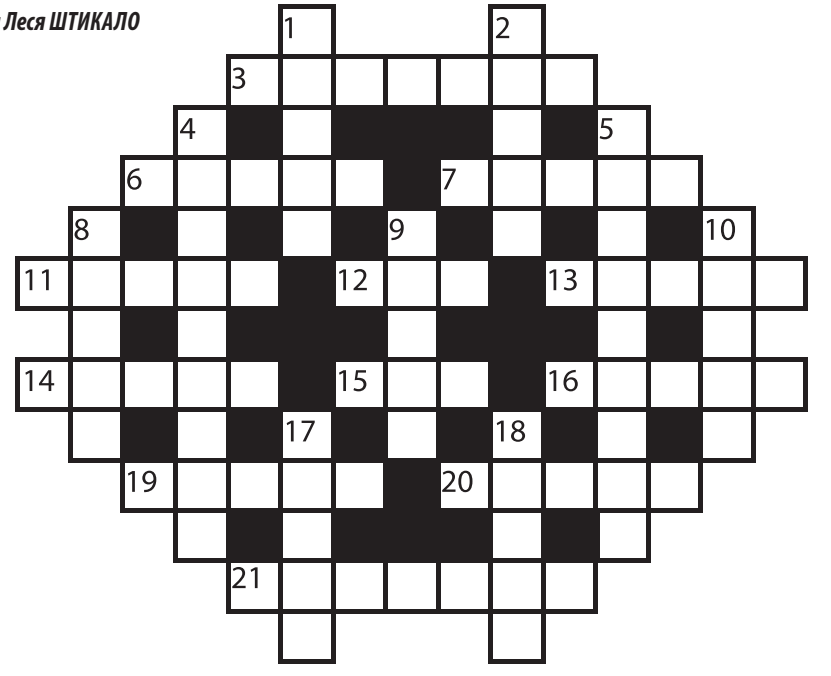

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3. Церковне повчання, проста, доступна проповідь без художньої форми. 6. Запашна рослинна живиця, вживається до кадила. 7. Хто завжди боїться пекла, той ніколи не впаде в пекельний вогонь, тому що той постійний … робить його обережним (св. Іван Золотоустий). 11. Відвідини кого-небудь. 12. Чого ми не вимолили в часі Служби Божої, того в інший … важко буде випросити (св. Іван Золотоустий). 13. Євангелист. 14. Окрема кімната в монастирі. 15. … дав кігті звірятам, крила – птицям, а нам – молитву (св. Іван Золотоустий). 16. Ти, наче … ясне, запалав, промінь любови ти світу послав, в тихім Понті укривався, в богомріллі готувався до великих справ (з пісні «Хай гримить небо»). 19. Взірець досконалості. 20. Принесла Сина … до храму нині й зустріла там Симеона-старця в святині (з пісні «Принесла Діва Марія»). 21. …, Григорій, Йоан: хто більший в Господньому небі? Сам Бог об'явив дивний план – чи Він щось робив без потреби? Всі троє у славі є рівні, і в кожного ласки багато. Всі троє нам любі і рідні, окреме для них маєм свято (з вірша «Три Святителі» о. Василя Мендруня, ЧСВВ).

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Людина, яка посвятилася аскетичному життю, щоб досягнути вищої релігійної досконалості. 2. Великий населений пункт; адміністративний, промисловий, торговий і культурний центр. 4. Назва Василіянського фонду. 5.Історичний регіон і держава на Північному Сході Малої Азії, де народився Григорій Богослов. 8. Той, хто користується найбільшим авторитетом у якомусь колективі. 9. Божими ходив стежками старець мудрий Симеон, він щодня бував у храмі, зберігав святий … (з вірша «Стрітення» о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 10. Коли Цар небес послав Письмо до тебе, то пильно кожного дня розважай слова Творця твого і зі Слова Божого пізнай … Боже, щоб тим усердніше стремів до неба та вічності (св. Григорій Богослов). 17. Отче великий, поглянь же на нас, дай силу нести твій святий … . Дай нам вірність незбориму для святої віри й силу в цей невіри час (з пісні «Хай гримить небо»). 18. Віра є корінь, … – стовбур, а любов – плід (св. Єфрем).

Відповіді на кросворд, вміщений у числі за жовтень 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3.Рембрандт. 7.Левіт. 8.Лазар. 11.Слово. 12.Багаж. 15.Любов. 16.Стадо. 19.Хвала. 21.Життя. 22.Євангеліє.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Месія. 2.Ідеал. 4.Рай. 5.Церква. 6.Мадрас. 9.Близнюк. 10.Панеада. 13.Жовква. 14.Втрата. 17.Слава. 18.Литія. 20.Бог.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

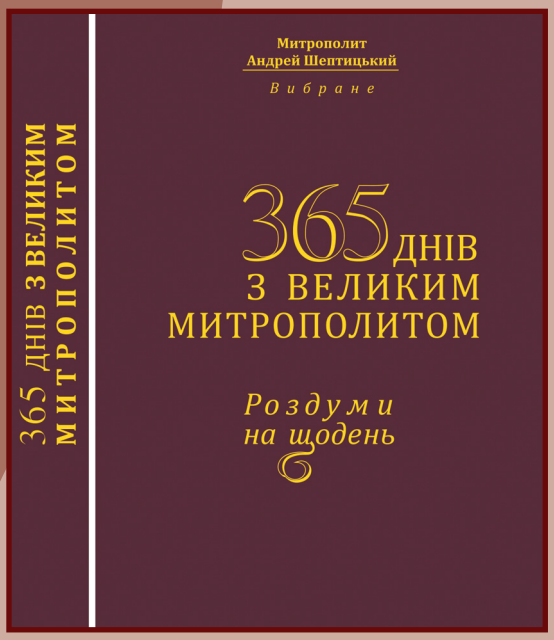

Митрополит
Андрей Шептицький
Вибране

365 ДНІВ З ВЕЛИКИМ МИТРОПОЛИТОМ

В основі науково-популярного видання «365 днів з Великим Митрополитом. Роздуми на щодень» – фрагменти висловів митрополита Української Греко-Католицької Церкви А. Шептицького із праць, послань, проповідей за 1900–1944 роки. Мова оригіналу збережена. Цитати підібрано відповідно до днів року, загальнодержавних дат, подій та свят. Рекомендується всіх, хто цікавиться духовною спадщиною Митрополита Андрея Шептицького.

ISBN 978-966-658-304-1, 568 с.,
145 х 200 мм., тверда опр.

о. Йосиф Будай, ЧСВВ

МОЇ ПЕРШІ ПРОПОВІДІ

ISBN 978-966-658-301-0, 160 с.,
130 х 200 мм., м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

«Коли ставиш дім, будуй його для обох частин свого єства – душі і тіла. Коли вдягаєш і прикрашаєш тіло, не забувай і про серце.
(Г.Сковорода)

Коли щось продаєш чи купуєш, **пам'ятай про Бога!**

Кожна людина мріє жити у затишній домівці. І для цього інколи доводиться купувати, продавати або будувати житло. А всі формальності, пов'язані з цим, спрямовані на отримання прибутку, але не можуть суперечити закону, тому що це людські гроші і людські долі…

Дорогі наші читачі, якщо у вас виникають юридичні питання, пов'язані з продажем чи купівлею нерухомості, ми надамо безкоштовні консультації за тел.:

0672773777
(Михайло Стефанишин)

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс - 23959
У нашому часописі ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net